

De ongelovige Thomas

Prof. G. Venkataraman



Oorspronkelijke titel:

God, the Avatar and the Doubting Thomas

Auteur:

Prof. G. Venkataraman

Oorspronkelijke uitgave:

Sai Inspires, Heart2Heart, Prasanthi Nilayam, India

Vertaling:

Stichting Sri Sathya Sai Baba - Nederland

Copyright:

Engelse uitgave:

Heart2Heart, Prasanthi Nilayam, India, 2007

Nederlandse uitgave:

Stichting Sri Sathya Sai Baba - Nederland, 2007

Uitgever:

Stichting Sri Sathya Sai Baba - Nederland

Postbus 2349

3500 GH Utrecht

www.sathyasai.nl

Foto's voorkaft: waterproject Chennai

Voorwoord

Het artikel *God, the Avatar and the Doubting Thomas* van prof. G. Venkataraman is via *Sai Inspires*, de e-mailservice van *H2H*, verspreid op 8 januari 2007 en wordt u hierbij vertaald in het Nederlands aangeboden.

Het biedt u een gedetailleerde, weldoordachte en krachtige weerlegging van de onterechte en kwaadaardige beschuldigingen die de laatste tijd tegen Sai Baba en zijn missie zijn geuit.

Neem de tijd om het zorgvuldig te bestuderen, zodat u de beschuldigingen kunt weerleggen met de juiste feiten, wanneer u ermee wordt geconfronteerd.

Er wordt een oproep gedaan aan de devotees om dit artikel met name ook aan de jongeren te geven, zodat zij goed geïnformeerd zijn over Sai Baba en wat hij heeft gedaan en blijft doen, voor het welzijn van de mensheid.

Publicatie Commissie
Stichting Sri Sathya Sai Baba - Nederland
Maart 2007

GOD, DE AVATAR EN DE ONGELOVIGE THOMAS

PROF. G. VENKATARAMAN

1. INLEIDING

Ik was niet van plan een artikel als dit te schrijven, maar ben ertoe genoodzaakt, gezien enkele kwalijke anti-Baba-artikelen in de pers en een talkshow waarin vele anti-Baba-denkbbeelden werden geventileerd. Elders heb ik al eens filosofische bedenkingen geuit over dergelijke incidenten, die met toenemende frequentie schijnen voor te komen. In dit artikel zal ik met name enkele kritische opmerkingen over Baba onder de loep nemen, omdat ook die weerlegd moeten worden.

Er zijn al veel aanvallen op Sai Baba gedaan. Al waren de oorspronkelijke koplopers van de lastercampagne onbeduidende mensen van duister en zelfs twijfelachtig allooi, niet alles kan zo gemakkelijk worden afgedaan. Aan de andere kant toont het feit, dat de gemotiveerde lasteraars bijval vinden, wel aan dat zelfs normale mensen verblind kunnen worden als zij niet voldoende onderzoek doen en zo ten prooi vallen aan vooroordelen. Hoe intelligent iemand ook kan zijn, een bevooroordeeld mens is net zo onverdraagzaam als degene die zonder na te denken overijlde conclusies trekt.

Ik zou voornamelijk op drie kritische commentaren in willen gaan. Het eerste van de heer Sanghvi in de *Hindustan Times*, het tweede van swami Angivesh in de *NDTV*-talkshow en de derde van de illusionist P.C. Sorcar, eveneens in de genoemde talkshow. Sommige van deze kritieken zijn niet nieuw, bijvoorbeeld het feit dat Baba zegt dat hij God is, en een ander over de wonderen. In feite worden zulke kritieken al tientallen jaren geuit. De in zekere zin 'nieuwe' beschuldigingen houden verband met 'aanrandingen', een lastercampagne die enkele jaren geleden begon door mensen met een zieke geest.

2. AANTASTING VAN DE GOEDE NAAM

Laat ik beginnen met de zaak van die ‘aanrandingen’. Sanghvi zegt dat de lijst met klachten loopt tot in de honderdtallen en dat zelfs als enkele van die aanklagers leugenaars zijn, niet allen leugenaars kunnen zijn. Laat ik dit zeggen. Al die jaren heb ik me afzijdig gehouden van deze nonsens, omdat ik absoluut geen reden heb om ook maar één woord ervan te geloven. Al jaren heb ik mogen genieten van de directe nabijheid van Swami, en dat is iets wat geen van deze mensen, die de beschuldigingen rondstrooien, kunnen beweren. **Met de hoogst mogelijke nadruk kan ik zeggen dat er absoluut geen enkele reden is voor dergelijke valse beschuldigingen.** Natuurlijk zullen critici naar me uithalen om deze uitspraak, maar dat maakt me niet uit.

Er is een reden waarom ik dit nu naar voren breng, terwijl ik me al die jaren onthouden heb van het schrijven over deze nonsens. Onlangs kwam een ex-student binnenvallen om me te spreken; oud-studenten doen dit aldoor. In dit gesprek raakte ik geschokt, toen ik van deze oud-student hoorde, dat hij op de lijst van mensen stond die ‘belaagd’ zouden zijn. Ik vroeg hem wat hij daarmee ging doen, omdat de beschuldigingen absoluut onjuist waren. Hulpeloos zei hij: ‘Ik weet werkelijk niet hoe ik moet reageren.’ Toen voegde hij eraan toe: ‘Als u op het internet kijkt, zou u verbaasd zijn te zien, dat niet alleen ik, maar heel veel van onze oud-studenten op de lijst staan. Het lijkt erop dat iemand de lijst van oud-studenten te pakken heeft gekregen en simpelweg veel namen heeft overgetypt!’

Ik was verbijsterd. Beroepshalve gewend om voorzichtig en grondig te werk te gaan, stelde ik na het vertrek van deze ex-student een onderzoek in op het internet en stond versted toen de namen van velen, die hier feitelijk in diverse posities werken, opdoken. Het betreft mensen die ik al jarenlang zeer goed ken. Bovendien heb ik zelfs hun herinneringen aan hun studententijd in onze archieven vastgelegd. En ieder van hen is absoluut toegewijd aan Swami. Deze jongens herinnerden zich prachtige momenten uit het verleden, en dan heb ik het wel over een periode van 25 jaar; met hoeveel liefde beleefden ze elk moment van die dagen weer opnieuw! Het was verbijsterend voor mij om te merken dat deze jongens op slinkse wijze op de lijst zijn gezet door de plegers van die verzinsels. De heer Sanghvi, overtuigd als hij wellicht is van zijn zienswijze, zal dit misschien verwerpen, maar ik zou willen beklemtonen dat ik gedurende mijn hele vijfenzeventigjarige leven trouw gebleven ben aan de waarheid en niets te winnen heb door mee te doen aan leugens. Hij zal geloven dat ik om de tuin geleid ben, maar ik geloof liever in wat ik gezien en ervaren heb in de vijftien jaar dat ik hier leef sinds mijn pensioen. Bovendien ken ik zoveel van deze jongens, van wie de namen op de internetlijsten voorkomen, persoonlijk. En daarbij weten velen van hen niet eens dat zij op zo’n lijst staan.

Robert Priddy, een van de mensen die veel van deze lasterpraatjes in omloop bracht, beweerde dat twee vice chancellors (functie vergelijkbaar met rector magnificus - vert.) van universiteiten in Australië de beschuldigingen ondersteunden. De hele wereld accepteerde dit. Maar ik zou willen vragen: ‘Hebben die vice chancellors deze plaats ooit één keer bezocht? Hebben ze met wie dan ook van onze docenten en studenten gesproken?’ Ik geloof van niet, bovendien worden hun namen en connecties niet vermeld. En dan worden wij verondersteld te geloven wat deze man beweert. Ik heb hier een termijn als vice chancellor gediend en ben gedurende mijn hele verblijf van vijftien jaar leraar geweest. Nog steeds geef ik les. Zijn mijn woorden dan minder geloofwaardig dan die van naamloze personen, die hier zelfs nooit geweest zijn?

Zeer ongaarne deel ik dit mede, maar de heer Sanghvi kan spreken met seniorleden van de Indian Physics Community, alsmede van de Indian Academy of Sciences - van beiden ben ik een gekozen lid - om mijn referenties alsook mijn integriteit na te trekken. Hij kan BARC bezoeken, IGCAR in Kalpakkam en ANURAG in DRDO-Hyderabad, om dingen over mij te weten te komen en te horen wat mensen te zeggen hebben over mijn hartstochtelijke betrokkenheid met waarden. In het bijzonder kunnen mijn referenties en integriteit nagetrokken worden bij alle nog levende voorzitters van de 'Atomic Commission', alle mensen die hebben gediend als directeur van BARC en speciaal dr. Vinod Sahni, directeur van het Raja Ramanna Centre for Advanced Technology alsook professor A.K. Sood - winnaar van vele prijzen, waaronder de Bhatnagar Award - nu verbonden aan het Indian Institute of Science. Dit alles is niet om mezelf op te hemelen, maar om te benadrukken dat ik me niet verberg achter de mantel van anonimiteit.

Toen ik de pensioenleeftijd bereikte, bood de regering mij feitelijk twee jaar verlenging van dienst aan. Ik wees het beleefd van de hand omdat ik hier naar Puttaparthi wilde komen, om de gemeenschap te dienen. Waarom maakte ik die keus? Omdat ik geïnspireerd was door Sathya Sai Baba. Hij heeft me er niet om gevraagd, maar wat ik van deze plek had gezien was voor mij voldoende.

Ik ben niet de enige die voor zo'n verandering heeft gekozen. Ik noem dr. Safaya, die achttien jaar lang werkte in het All India Institute of Medical Sciences in Delhi. In 1991 ging hij vrijwillig met pensioen (hij was toen directeur) om hier het Super Speciality Hospital te komen leiden. En sindsdien is hij hier gebleven. Om de een of andere reden schijnt onze geloofwaardigheid niets waard te zijn. Maar mensen schijnen wel de beschuldigingen te geloven die komen van mensen uit de 'hoogontwikkelde' landen, omdat zij zo 'open' zijn. Ze mogen dan open zijn, maar als het gaat om zaken als kindermishandeling, is een persoon allereerst schuldig en wordt pas onschuldig bevonden nadat ze zijn overtuigd. Zo blijken de anonieme Australische vice chancellors onmiddellijk hun instemming te hebben betuigd bij de valse beschuldigingen, omdat ze zo waar leken. In feite betwijfel ik of die twee bestuurders werkelijk bestaan. Als zij wel bestaan, vraag ik me af waarom hun namen en connecties dan niet vermeld werden?

De heer Sanghvi verklaart dat tenminste enkele van de beschuldigingen waar moeten zijn. Is hij op de hoogte van het feit dat een zo'n persoon, die optrad in de beruchte BBC-documentaire en allerlei beschuldigingen uitte, een zaak indiende bij een Californische rechtbank en toen hij werd geconfronteerd met een getuige, die inconsistenties aantoonde in zijn beschuldigingen, nota bene zijn aanklacht introk? Let wel, dit was de kroongetuige, en iedereen prees hem aan met de woorden: 'Dit is een man die voor de tv-camera's heeft gestaan, denkt u dan werkelijk dat hij zal liegen?' Dan kan ik de vraag stellen: 'Als zijn beschuldigingen waar zijn, wat is er dan in die rechtbank gebeurd? Als deze persoon zo'n ijzersterke zaak had, waarom trok hij de aanklacht dan in, met de afspraak een dergelijke zaak nooit meer in enige Amerikaanse of Indiase rechtbank in te dienen?' (Overigens hebben we over het intrekken van deze zaak uitgebreid verslag gedaan in *H2H*.)

Ook als mensen van twijfelachtig allooi beschuldigingen uiten, moeten die beschuldigingen onmiddellijk onderzocht worden. Maar als mensen zoals ik ze weerleggen, dan zijn wij allemaal de belanghebbende partij, of zijn we om de tuin geleid, of zijn we stomme idioten. De manier waarop Sanghvi zich geringschattend afmaakt van dr. Kalam zegt al genoeg. Ik heb niet de behoefte onze voorzitter in dit alles te betrekken, maar daar ik dr. Kalam al bijna twintig jaar ken, voel ik het als mijn plicht om de heer Sanghvi een paar dingen te vertellen. Dr. Kalam heeft het land veel meer eer bewezen dan honderd mensen, die vinden dat zij een

grote dienst bewezen hebben met hun ongefundeerde journalistieke teksten. Ik heb gezien hoe dr. Kalam in zijn werk jarenlang blijk gaf van geïnspireerd leiderschap. Toen hij voorzitter werd, vroeg ik mij af hoe hij het zou doen in zo'n verschillende functie. En hij beantwoordde mijn twijfel op briljante wijze door veelvuldige bijeenkomsten met jonge studenten te beleggen, om hun geesten aan te vuren. Elke dag ontmoet hij er tenminste vijfhonderd. Overigens is Kalam altijd zo idealistisch geweest. Ik herinner me dat toen de proef met de ontsteking van Agni voor de eerste maal geslaagd was, dr. Arunachalam, de toenmalige wetenschappelijk adviseur van het ministerie van defensie, dr. Kalam gewoonweg omhelsde en zei: 'U heeft ons allemaal een grote dienst bewezen. Wat kan ik voor u doen?' Weet u wat dr. Kalam daarop antwoordde? Hij zei: 'Ik zou een bedrag willen ontvangen voor de aanplant van 30.000 bomen bij ons laboratoriumcomplex in Hyderabad, om er een hertenkamp van te maken!' Dat is nu dr. Kalam, wiens naam onnodig hierin betrokken is door Vir Sanghvi. De verspreiders van halve waarheden verzieken ook nog eens de geest van jonge mensen en wellicht ook ouderen.

Niet alleen dr. Kalam is naar Sathya Sai Baba gekomen. Al weer lang geleden kwam veldmaarschalk Cariappa. Uit de strijdkrachten zelf kan ik er zoveel opnoemen die naar Sai Baba zijn gekomen, allemaal mensen met topfuncties. Ook uit de rechterlijke stand kan ik er velen opnoemen, om te beginnen met rechter Bhagavati, die overigens na zijn functie als opperrechter van het hooggerechtshof voorzitter werd van de Commissie Mensenrechten. Ik vraag de heer Sanghvi en de zijnen: 'Suggereert u nu heus dat iemand als de heer Bhagavati zich met een persoon en een organisatie als die van Sai Baba zou verbinden als er maar een jota waar was van de beschuldigingen? Zou hij zich geen zorgen maken om zijn eigen reputatie? Weet de heer Sanghvi dat niet alleen Bhagavati, maar ook wijlen de heer Nani Palkhivala leden waren van de Trust, die toezicht houdt op het Sri Sathya Sai Institute of Higher Learning, de door Baba opgerichte universiteit?

Beste lezer, ik ben gewoon niet in staat om te begrijpen waarom intelligente mensen hun intelligentie onderdrukken en zonder nadenken zo gemakkelijk slikken wat mensen met gevestigde belangen beweren. Vinden zij het normaal dat alle mensen zich in het openbaar moeten bewijzen, alleen omdat X of Y iets beweert? Zelfs als zij dat vinden, kunnen zij dan, zo vraag ik me af, smerige dingen schrijven zonder die beschuldigingen zelf te onderzoeken? Precies dat deed Rusi Karanjia, een aartscriticus van Baba. Hij had de professionele integriteit om dat te doen. Wat is er gebeurd met de ethische code van de journalistiek, of is die in dit internettijdperk niet meer relevant?

3. SAI BABA'S SOCIALE PROJECTEN - DE SUPER SPECIALITY HOSPITALS

Ik wil nu verwijzen naar de laatlunkende commentaren die sommige van deze critici hebben gegeven op de sociale projecten van Baba. Sanghvi zegt: 'Ik geef toe dat hij ziekenhuizen, universiteiten (en, ongerijmd genoeg, een planetarium) heeft gebouwd voor de mensen van Puttaparthi. Maar dat bewijst alleen dat hij een soort filantroop is. En religieuze filosofie is niet ongebruikelijk in het hindoeïsme. De Ramakrishna-missie doet veel meer dan Sai Baba ooit heeft gedaan of nog zal doen.' Sanghvi voegt er nog wat meer wrange opmerkingen aan toe, maar die zal ik negeren.

Vir Sanghvi mag zich dan gelukkig prijzen dat hij de pagina's van een kritiekloze krant tot zijn beschikking heeft; ik kan u vertellen dat in de wetenschappelijke wereld dergelijke klinkklare onzin niet getolereerd wordt. Ik kan het weten omdat ik bijna zeventig

wetenschappelijke verhandelingen heb gepubliceerd in door vakgenoten beoordeelde tijdschriften over de hele wereld. Als iemand in de wetenschappelijke wereld onhoudbare dingen schrijft, wordt de verhandeling terstond verworpen. Het is verbazingwekkend dat journalistiek zich beroept op zijn integriteit en wat al niet. En toch schijnt de huidige norm mensen toe te staan alles te zeggen wat ze willen, eenvoudig omdat ze naam hebben gemaakt. Ik kan u zeggen dat wij in de wetenschappelijke wereld veel objectiever zijn. Iemand mag dan de Nobelprijs hebben gewonnen, het volgende stuk dat hij schrijft wordt net zo kritisch beoordeeld als dat van wie ook.

Laten we eens enkele van de hierboven genoemde opmerkingen in overweging nemen. Sanghvi zegt dat Baba de ziekenhuizen heeft gebouwd voor de mensen van Puttaparthi. Het is zeker waar dat de ziekenhuizen daadwerkelijk in Puttaparthi staan, maar wat het General Hospital aangaat, daar komen mensen vanuit de hele staat Andhra Pradesh. Wat betreft het Super Speciality Hospital, ik weet zeker dat alle lezers van *H2H* weten wat de stand van zaken is. Maar toch zal ik voor de goede orde vermelden dat niet alleen mensen vanuit bijna alle staten van India er komen, maar zelfs vanuit Nepal. Iedereen die komt wordt behandeld, mensen uit andere landen ook, ongeacht kaste, geloof, ras of religie. Onlangs hadden we een marxist uit West-Bengalen. Ook hij onderging de behandeling voor zijn hart als andere patiënten met dezelfde klachten. Mijnheer Sanghvi, liefde kent geen grenzen. Het is jammer dat u zo onverantwoord schrijft over Baba, de belichaming van onbegrensde liefde, zonder het flauwste idee te hebben wat dit eigenlijk betekent.

De heer Sanghvi schijnt zich van Baba's ziekenhuis af te maken alsof het gewoon een routinezaak is. Weet hij bijvoorbeeld dat in de vijftien jaar dat het bestaat meer dan 15.000 hartoperaties zijn verricht, alleen al in het Puttaparthi ziekenhuis? Hier zijn wat getallen die, hoop ik, de ogen van de mensen openen alsook die van de lasteraars, die zo graag deze kolossale daad van mededogen willen kleineren.

SUPER SPECIALITY HOSPITAL IN PUTTAPARTI

(Vanaf de opening 22-11-1991 tot 30-09-2006)

Totale aantal behandelde patiënten

Cardiologie OPD (poliklinisch)	685.731	
Totale aantal hartoperaties	15.884	
waarvan		
Bypass operaties	1.997	
Hartklep operaties	6.178	
Aangeboren aandoeningen	6.988	
Aorta aneurysm	55	
Harttumoren	171	
Andere operaties	<u>495</u>	
	15.884	
Totale aantal urologische operaties (van 22-11-1992 tot 30-09-2006)		30.020
Totale aantal oogheelkunde operaties (van 22-11-1994 tot 30-09-2006)		29.564
Totale aantal oogheelkundige laseroperaties		6.328

SUPER SPECIALITY HOSPITAL IN BANGALORE

(Vanaf de aanvang op 21-01-2001 tot 30-09-2006)

Totale aantal patiënten behandeld op Cardiologie OPD	258.734
Totale aantal patiënten behandeld op Neurologie en Neurochirurgie afd. OPD	137.742
Totale aantal hartoperaties	7.063
Totale aantal neurochirurgie	6.326

Het bovenstaande is slechts een topje van de ijsberg van statistieken, vol met details welke elders gepubliceerd zijn. Het bijzondere van deze geboden behandelingen is dat ze voor honderd procent gratis zijn. Geen kosten voor poliklinische consulten. Geen kosten voor echo's en Doppler scans, allerlei bloedonderzoeken, catheterisatie, medicijnen, artsconsulten, operaties, ziekenhuisverblijf, inclusief intensive care, maaltijden enzovoort. Mensen zijn binnengekomen zonder portefeuille en wandelen weer naar buiten zonder portefeuille. Beste lezer, reken eens uit hoeveel men moet betalen in een privé-kliniek in Bangalore, Mumbai of Delhi voor een operatie ter vervanging van hartkleppen, inclusief de kosten van het eerste consult, de verschillende onderzoeken voorafgaand aan de operatie, de operatie zelf, de toegediende medicijnen, de ligkosten en wat al niet meer. En vergeet niet de fooien die meedogenloos worden ontfutseld door het lagere dienstpersoneel in het ziekenhuis. Sommigen van u herinneren zich misschien dat we een volledige zondageditie hebben gewijd aan die met recht ongastvrije ziekenhuizen ('inhospitable hospitals'), gebaseerd op een artikel door Shobha De in de *Sunday Times*.

Ik daag Sanghvi uit om me één privé-ziekenhuis waar dan ook in de wereld te noemen, van de noordpool tot de zuidpool, waar zulke gratis behandelingen worden geboden aan iedereen en op zo'n grote schaal. Overigens is er geen sprake van een tweeklassenstelsel, met mensen die zich in rekening gebrachte kosten kunnen permitteren en zij die dat niet kunnen en worden vrijgesteld van betaling. Mijnheer Sanghvi, zou u de intellectuele eerlijkheid hebben om een bezoek te brengen, zo u wenst incognito, om te zien waar het betaalloket is? Als u dat doet, zult u niet alleen ontdekken dat er geen betaalloket is in het ziekenhuis, maar tevens dat er overal aankondigingen hangen in het Hindi, Telugu, Tamil, Kanada, Malayalam enzovoort, waarop de mensen steeds worden geïnformeerd dat de behandeling volledig gratis is en dat het onmiddellijk gemeld dient te worden aan de leiding als iemand probeert geld te innen. Nogmaals, er worden absoluut geen kosten berekend voor onderzoek, voor zoiets als een CT-scan, voor handelingen als angiografie of zelfs vervanging van een hartklep, voor verblijf, medicijnen, een speciaal voorgeschreven dieet; alles is absoluut gratis. En u zult ook geen enkel mededelingenbord vinden waarop om fondsen wordt gevraagd.

Sterker nog, als u naar de ashram komt, zult u ook daar geen enkele aankondiging vinden met verzoeken om fondsen. We zenden 24 uur per dag, zeven dagen per week uit. Heeft u ons ooit een verzoek om geld horen doen? Doet ons tv-programma op *Sanskar* ooit een verzoek om fondsen? (In tegenstelling daarmee zijn er zoveel anderen die programma's presenteren op datzelfde kanaal en regelmatig om bijdragen verzoeken.) Ook *Sanathana Sarathi* plaatst nooit enige oproep tot donatie, zelfs als er een tsunami is. (Tussen haakjes, tijdens de tsunami werd meer dan tien miljoen roepies besteed aan hulpverlening en we hebben daarvan uitgebreid verslag gedaan in *H2H*). Werkelijk, over de hele wereld zijn er in geen enkel Sathya Sai Baba-centrum collectebussen te vinden. Dat ene feit doet vele overzeese devotees niet alleen versted staan, maar trekt ook veel van hen naar zo'n centrum toe.

Om verder te gaan met het medische onderwerp, weet de heer Sanghvi wel dat er een mobiele kliniek is die dagelijks gedurende de eerste twintig dagen van de maand naar veel dorpen om Puttaparthi heen gaat, samen met een team van acht artsen, die gratis diensten verrichten? Dat deze artsen deel uitmaken van een groep van 600 artsen, alleen al uit de staat Andhra Pradesh? Dat dit busje een Doppler scanapparaat en een röntgenapparaat heeft? Dat deze dienstverlening absoluut gratis is?

Is de heer Sanghvi zich ervan bewust dat door de Sri Sathya Sai Seva Organisatie op zeer regelmatige basis medische kampen worden georganiseerd, niet alleen in alle delen van India, maar zelfs in het buitenland? Dat er bijvoorbeeld medische teams uit Nieuw Zeeland de Fiji-eilanden bezoeken om daar medische kampen te draaien? Dat artsen uit Engeland naar Afrika gaan om daar medische kampen te organiseren? In feite was er in 2005 (het jaar van Swami's tachtigste verjaardag) een campagne van een jaar door Engelse artsen, waarin zij in totaal 8000 oogoperaties verrichtten, verspreid over vele landen van Afrika, allemaal onder de auspiciën van de Sai Organisatie in Afrika. Zo is er ook in Kenia een project, *SaiNet* genaamd, met als doel speciaal geprepareerde muskietennetten uit te delen aan de armen, als onderdeel van de campagne voor malariapreventie. Daarnaast worden er ook in heel Zuid-Amerika het hele jaar door medische kampen gehouden.

4. SWAMI'S SOCIALE PROJECTEN - DE DRINKWATERPROJECTEN

Nemen we vervolgens de drinkwaterprojecten van Baba onder de loep. Een heer deed dit in het *NDTV*-programma geringschattend af met de woorden: 'O ja, Sai Baba zorgt voor wat water door leidingen.' Dit is niet alleen een onverantwoorde verklaring, maar een schande omdat de persoon helemaal niet het recht heeft iets in het openbaar te beweren zonder enige onderbouwing. Wat zijn de feiten? We hebben ze allemaal al eerder gepresenteerd (in *H2H*), maar laat ik nogmaals enkele ervan naar voren halen, zodat lezers beseffen hoe lichtvaardig, zonder enige grond, Swami wordt aangevallen.

Gedurende de jaren 1994-1996 voerde Sai Baba zijn eerste grote drinkwaterproject uit in Anantapur District. Ongeveer 300 crores (drie miljard) roepies werden besteed, met als resultaat dat meer dan 900 dorpen veilig drinkwater kregen. Dit betekende de constructie van zeven reusachtige zomeropslagtanks, het aanleggen van zo'n 2.500 km leidingen, waarvan enkele ongeveer 50 cm doorsnede hebben. Het water moest ook vanuit het noorden naar het zuiden gebracht worden tegen een helling van bijna 150 m, wat heel veel pompen betekende. Dit was een omvangrijk project. Na voltooiing, nadat het systeem een jaar lang in werking was, werd het hele project overgedragen aan een overheidsinstantie op 19 oktober 1997. Er werd geen stuiver in rekening gebracht. Het was een geschenk van liefde. Ik was bij die gelegenheid aanwezig en ik krijg er nog steeds kippenvel van als ik, bijna tien jaar later, terugdenk aan die gelegenheid.

Anantapur was nog maar het begin. Erna kwamen Medak en Mahabubnagar, gevolgd door het Chennaiproject. Weet u wat er gebeurde in het Chennaiproject? Iets uitzonderlijks, maar de wereld doet nauwelijks moeite om dat te weten te komen, deels omdat wij nauwelijks moeite doen om het te vertellen. Dus laat ik het nu eens allemaal zwart op wit zetten.

Chennai heeft altijd een gigantisch waterprobleem gehad, zelfs in de Britse tijd. Reeds in 1954 realiseerde men zich dat de enige hoop was gevestigd op water, aangevoerd uit de Krishnarivier, in het ver verwijderde Andhra. Politici kwamen in touw en tenslotte werd in 1983 een project gelanceerd, natuurlijk met veel tamtam, waarbij drie beroemde persoonlijkheden sterk op de voorgrond traden: Indira Gandhi, N.T. Rama Rao en MGR. Zo'n

twalf jaar later was een zeer belangrijk kanaal voltooid, het Kandaleru-Poondikanaal zoals het toen genoemd werd, dat deel uitmaakte van het Telugu-Ganges-stelsel; maar er stroomde weinig water naar Chennai. De reden? Het kanaal was enkel graafwerk en simpelweg ongeschikt om enorme hoeveelheden water over 150 km afstand te transporteren. Er waren grote verliezen door verzilting, lekkage en erosie van de kanaalwanden. Meer dan 500 crores (vijf miljard) roepies werden uitgegeven, maar Chennai bleef dorstig. Ondertussen liet de noord-oostmoesson het ook herhaaldelijk afweten en Chennai was werkelijk meer dan ooit tevoren in grote problemen.

En toen, op 19 januari 2002, kondigde Sathya Sai Baba aan dat hij water naar Chennai zou brengen. De rest is geschiedenis. Binnen ongeveer veertien maanden werd een gloednieuw kanaal gegraven, op de restanten van het oude, met toepassing van de nieuwste technologieën. En op Baba's 79^{ste} verjaardag werd voor de eerste maal water door het kanaal geleid. Vier dagen later bereikte het de grens van Tamil Nadu en sindsdien is er, zolang er water in de Krishnarivier is, ook water voor Chennai. Voor de eerste keer in zeven jaar stroomde water uit de kranen in de huizen van Chennai en hoefde men geen smerig en bedorven tankwater meer tegen hoge kosten te kopen. De bevolking van Chennai bedraagt overigens zeven miljoen zielen.

Vervolgens heeft Baba het fantastische Godavari-drinkwaterproject uitgevoerd dat, binnen de korte tijdspanne van bijna veertien maanden, veilig en gezuiverd drinkwater bracht naar vijfhonderd dorpen in de Oost- en West-Godavaridistricten. Met name Oost-Godavari was een moeilijke opgave. Niet alleen is het gebied heuvelachtig, maar ook dicht bebost. Er leven daar veel stammen, hetgeen vermoedelijk een van de redenen is van de langdurige veronachtzaming. Heel veel water stroomt er door de Godavari naar de zee, maar de stammen kregen er niets van. Het was Swami die verzamelputten, filtreerinstallaties en een uitgebreid netwerk van pijpen bouwde in moeilijk terrein, om water naar de stammen en andere dorpen te brengen. Zal ik u eens wat vertellen? Toen het project klaar was, was er geen officiële opening, waren er geen VIPS, was er geen toespraak, niets van dat alles. Mensen zongen bhajans, deden de kranen open en ving het water op.

Die eenvoud gold ook toen het Puttaparth ziekenhuis werd geopend. Ik was erbij. Honderden jongens zongen *Veda*'s, de toenmalige premier de heer Narasimha Rao kwam met het vliegtuig aan, ging het ziekenhuisterrein op, begroette Sai Baba, knipte het lint door en de deur ging open. Toen trad hij het ziekenhuis binnen met Swami, die vervolgens een licht opstak. Erna gingen beiden naar boven, waar de OK was. Daar in de operatiekamer lag een patiënt klaar om een hartoperatie te ondergaan. De narcose was al toegediend en dr. Venugopal (tegenwoordig bestuurder van All India Institute of Medical Sciences) stond te wachten om de incisie te maken. Buiten de OK gaf Baba zijn zegen en het chirurgisch mes werd op de huid van de patiënt gezet. Vier operaties werden er die dag verricht. En de sage van gratis hartoperaties in een dorp, waar in 1945 nog niet eens een weg toe leidde, was begonnen.

Overigens maakt Sanghvi een sarcastische opmerking over het planetarium. Weet hij wel dat hier een universiteit is en dat het planetarium een grote aanwinst is voor de universiteit? Is het dan zonde voor een universiteit om een planetarium te hebben? Er komen letterlijk honderdduizenden mensen elk jaar naar Puttaparthi. Ja, ze komen zelfs vanuit alle delen van de wereld. Ze gaan naar het planetarium en zien daar de show, gepresenteerd door onze universiteitsstaf. Veel bezoekers zijn arme dorpingen. Zijn arme dorpingen het niet waard om planetariumshows te zien? Horen planetaria dan alleen in de grote steden thuis en mogen

alleen stadsmensen het voorrecht krijgen om ze te zien? Wat moet deze man een volslagen minachting hebben voor de dorpen van India!

Sanghvi maakt een zinspeling op de Ramakrishna Missie (RM) en ik moet hierop ingaan. Laat ik om te beginnen zeggen dat ik het grootste respect heb voor die missie en haar buitengewoon hoogacht. Lang geleden, in de veertiger jaren van de twintigste eeuw, werkte mijn vader in Karachi. Hij woonde toen regelmatig de lessen bij van Swami Ranganathanand, die toen daar verbleef. Vervolgens werd mijn vader overgeplaatst naar Madras en maakte ik mijn laatste twee schooljaren af in de middelbare school van Ramakrishna Missie in T. Nagar Madras, een bekende school kan ik wel zeggen. In de loop der tijd heb ik veel boeken gekocht die door de missie uitgegeven werden en zelfs vandaag de dag lees ik nog af en toe uit hun bladen. Ik heb de leringen van Ramakrishna gelezen en voelde me erdoor geïnspireerd, zoals ik ook erg enthousiast was en nog steeds ben over de toespraken en teksten van Swami Vivekananda. Ik kan hier ook wel aan toevoegen dat velen, die ik hier ken, naar Sai Baba zijn gekomen via de Ramakrishna Missie. Het beroemdste voorbeeld van deze mensen is misschien wel wijlen de heer Kasturi.

5. SAI BABA OVERSTIJGT RELIGIES

Ik ben er helemaal voor dat RM de hoogste eer wordt toegeschreven. Door echter de RM te gebruiken om te bagatelliseren wat Baba heeft gedaan is een grove onrechtvaardigheid. De doelstellingen van deze twee zijn verschillend. De heer Sanghvi kan Baba de rol toebedelen van een Hindoefilantroop, maar wij weten dat Sai Baba boven religies uitstijgt tot de hogere sfeer van spiritualiteit. Hoeveel mensen weten nog dat Baba midden in de jaren zeventig een moskee bouwde in Puttaparthi, zodat de moslims uit deze plaats niet meer de zes kilometer naar Bukkapatnam hoefden te lopen om hun gebeden op te zeggen in een moskee daar?

Mijnheer Sanghvi, wees er alstublieft van doordrongen dat hier mensen komen van **alle** godsdiensten, ook mensen uit Israel. De presidentsvrouw van Kazakstan is tweemaal met een chartervlucht rechtstreeks uit Almati naar Puttaparthi gekomen! Er komen hier regelmatig mensen uit Iran en Turkije. Boeddhisten komen hier om Boeddha Poornima te vieren. Chinezen komen hier om hun nieuwe jaar in te luiden. Een paar dagen geleden nog werd niet alleen het Kerstfeest gevierd met veel religieuze gloed (zoals altijd), maar droeg pater Charles uit Nigeria (tegenwoordig Zambia) hier de mis op! Ik noem dit alles om te benadrukken dat er zowel een cultureel alsook spiritueel verschil is tussen de RM en de ashram hier. Natuurlijk krijgt de *Vedanta* altijd de hoogste aandacht, omdat deze zo allesomvattend is; maar alle godsdiensten worden gerespecteerd en erkend als zijnde gebaseerd op liefde; zij bieden allemaal gelijkwaardige paden naar de ene God. Daarom vertelt Baba aan de christenen: 'Wees een goed christen'. En zegt hij tegen een moslim: 'Wees een goed moslim.' Daarom ook komen Begum Parveen Sultana en Ustad Amjad Ali Khan regelmatig hier om darshan te krijgen en muzikale concerten aan te bieden. Daarom ook hebben we hier nu regelmatig symfonieorkesten, met elke zes maanden een concert. En om iedereen eraan te helpen herinneren dat Prashanti Nilayam er voor alle mensen is, staat hier een prachtige Sarva Dharma Stoepa. Evenzo zijn er in het Poornachandra auditorium afbeeldingen uit de grote godsdiensten. In het Hill Viewstadium zijn standbeelden te zien van Boeddha, Jezus en Zoroaster (ofwel Zarathoestra). Wandschilderingen, die de ziel van verschillende religies weergeven, tooien de muren van het auditorium van het college hier. Ik zou overigens ook de artikelen over de diverse godsdiensten kunnen noemen die we meerdere malen in *H2H* hebben gepubliceerd; met name ons artikel over de Zoroastrische leer trok sterk de aandacht van Parsi's (belijders van het Parsisme, de door Zarathoestra gestichte Oud-Perzische

godsdienst in zijn huidige Indiase vorm - vert.) over de hele wereld, waarvan velen schreven om te vertellen dat zij van dit artikel meer te weten kwamen over hun religie dan van andere bronnen.

6. ENKELE ASPECTEN MET BETREKKING TOT DE AVATAR

Nu we de dienstverleningsaspecten onder de loep hebben genomen, wil ik het hebben over drie thema's tegelijk; dat zijn Sai Baba als een Avatar, de materialisaties die hij verricht (gewoonlijk wonderen genoemd) en de transformaties die hij bewerkstelligt. Bij wijze van spreken zijn ze onderling met elkaar verbonden. Ze staan ook in verband met de verklaring die aan Baba wordt toegeschreven dat hij God is.

Laat ik beginnen met de opmerking die aan Baba wordt toegeschreven, een citaat dat onvolledig is en uit zijn verband is gerukt. De lasteraars zeggen: 'Sai Baba zegt dat hij God is. Wat een onzin! Als hij inderdaad God is, waarom dan niet dit, waarom niet dat?' enzovoort. De eerste opmerking die ik zou willen maken is dat steeds wanneer Baba over God spreekt, het altijd in de **Vedantische context** is, en niet in termen van hoe X of Y over God zou kunnen denken. Dit is een belangrijk punt, omdat de wereld vol zit met mensen die allerlei soorten ideeën hebben over hoe zij denken dat God is of zou moeten zijn. Helaas hebben de meeste mensen geen flauw idee wat het concept van God is in de *Vedanta*, en ik betwijfel of Swami Agnivesh (die er overigens voor heeft gekozen om enkele kwalijke en naar mijn mening ongegronde opmerkingen te maken) de moeite heeft genomen om de *Vedanta* te lezen en al deze zaken in die context te analyseren.

In de *Vedanta* is het centrale denkbeeld dat alles God is en, zoals Swami ons vaak voorhoudt, dat er niets is behalve God. Dat gezegd hebbende, moet ik er ook aan toevoegen dat in de uiterlijke wereld God niet direct zichtbaar is. Wel zichtbaar zijn stoffelijke entiteiten, zowel de levende als levenloze. Wat ze ook zijn, één ding is zeker, God is immanent in ze. Wat bedoelen we daarmee?

Ik zal er dieper op ingaan door te beginnen met een beroemde opmerking die Gandhi eens maakte en die ik heel graag citeer. Gandhi zei: 'Er is een ondefinieerbare, mysterieuze kracht die alles doordringt. Ik voel hem, al kan ik hem niet zien.' Deze kracht, *shakti* of hoe men die ook wil noemen, is door Gandhi vereenzelvigd met God. Zonder er doekjes om te winden verklaarde hij dat hij heel weinig over God wist, maar twee dingen heel goed beseftte. Ten eerste dat God bestaat en alomtegenwoordig is. Ten tweede, en dat wordt het beste duidelijk gemaakt in Gandhi's eigen woorden: 'Hij is niet God die alleen maar het verstand tevredenstelt. Om God te zijn moet God heersen over het hart en de zintuigen transformeren.' Later vereenzelvigt Gandhi God met liefde, wat alle godsdiensten trouwens ook doen.

Kortom, als we in abstracte zin over God willen spreken, dan moeten we het hebben over bewustzijn, of beter nog, universeel bewustzijn. Als we over God spreken met betrekking tot de stoffelijke wereld, dan moeten we spreken over liefde. Zijn er twee niveaus van goddelijkheid? Krishna bevestigt dit met nadruk. Hij zegt dat God bestaat als immanente (inwonende) godheid in de uiterlijke wereld en tevens als transcendentale (bovenzinnelijke) godheid in de ongemanifesteerde kosmos, wanneer de fysieke wereld ophoudt te bestaan. Als we dit alles in een wetenschappelijke context willen plaatsen, dan zou ik zeggen: in de uiterlijke wereld is God aanwezig als de energie van de atomen van elke bestaande eenheid, zowel inerte (levenloze) als levende. Verder is Hij in levende wezens aanwezig als de levenskracht (*prana*). In de *Bhagavad Gita* verklaart Krishna dit alles aan Arjuna met twee

belangrijke woorden: *adi-bhautika* (heeft betrekking op de stoffelijke wereld, het subtiele spirituele aspect van materiele objecten - vert.) en *adi-daivika* (heeft betrekking op goddelijkheid - vert.).

Volgens de wetenschap ontstond ons universum omstreeks 13,7 miljard jaar geleden. Tientallen jaren is er veel onzekerheid geweest over de exacte leeftijd van het universum, maar dankzij de COBE-satelliet is er nu zeer nauwkeurige informatie, die bevestigt dat het universum 13,7 miljard jaar geleden geboren werd. Overigens ging de Nobelprijs Natuurkunde dit jaar naar de lui die de COBE bedachten en ontwierpen en later deze ongelofelijke ontdekking deden. De vraag rijst: als het universum nu 13,7 miljard jaar geleden werd geboren, waarmee onze ruimte en tijd ontstonden, dan moet er een toestand zijn geweest waarin ons universum niet bestond. Krishna bevestigt dat hij (lees: universeel bewustzijn) zelfs toen bestond, en dát is nu wat bedoeld wordt met ongemanifesteerde godheid.

Ik wil nog iets meer zeggen over manifeste godheid. Sai Baba zegt: alles is God. Hetzelfde werd door Ramakrishna aan de jonge Narendra verteld. Dat was vóór Narendra Swami Vivekananda was geworden. Narendra was cynisch en dat blijkt uit zijn levendige beschrijving van hoe hij op een middag op weg was naar het verblijf van zijn goeroe en gefrustreerd was door de uitspraak dat alles God is. ‘In feite’, zei hij, bleef hij zichzelf vertellen: ‘word ik verondersteld te geloven dat deze afrastering God is, dat dit gietijzeren hek God is. Wat een onzin!’ Maar weet u wat er gebeurde toen hij bij zijn meester kwam? Ramakrishna tikte de jonge Narendra zachtjes op de schouder en plotseling begon alles om hem heen stuk voor stuk samen te vloeien in een vreemde kosmische eenheid. Narendra werd zich bewust van een toestand van onbeschrijfelijke vrede, rust en vreugde, waar hij niet meer uit wilde komen. Maar nog een tikje op de schouder en hij werd abrupt uit zijn onvoorstelbare extase getrokken. De goeroe zei dat Narendra nog veel dingen te doen had voor hij in aanmerking kwam voor permanente gelukzaligheid. U hoeft mij niet op mijn woord te geloven, het staat allemaal in de *Complete Works* van Swami Vivekananda.

Wat is nu de clou van deze herinnering? Eenvoudig. Er bestaat een toestand van universeel bewustzijn. Deze toestand bestaat niet alleen als het stoffelijke universum afwezig is, maar overlapt op subtiele wijze het universum, zelfs als deze wel bestaat. Alle materie, die je in het stoffelijke universum kunt waarnemen, is uit dit oorspronkelijke bewustzijn voortgekomen. Dat is nu de voornaamste stelling van de *Vedanta*. Zoals George Wald, Harvard bioloog die de Nobelprijs in de geneeskunde won eens verklaarde, is alles een materialisatie van deze ‘geeststof’. De mens is de ultieme avatar van dit bewustzijn, daar hij in staat is dit bewustzijn op te merken en het bovendien op vele manieren tot bloei kan laten komen via literatuur, kunst, wetenschap enzovoort.

Zo komen we tot het volgende: elke materiele entiteit is een aspect van goddelijkheid. Deze goddelijkheid is niet duidelijk merkbaar, maar is zeker latent aanwezig. Met name in mensen is zij verborgen als *medha shakti* ofwel wereldlijke intelligentie (die grote prestaties in de natuurwetenschap mogelijk maakt); is zij verborgen als de kracht van creativiteit (die leidt tot grote werken in kunst, muziek, literatuur enzovoort) en tenslotte als nobele waarden. In inerte stof is bewustzijn, welke de essentie is van de goddelijke vonk binnenin, op passieve wijze aanwezig. In levende wezens is het passieve aspect aanwezig in de samenstellende atomen, maar daarnaast is er een actief aspect dat bewustzijn verleent. Een levend wezen is zich ervan bewust dat het bestaat. In een mens is het vermogen tot zelfbewustzijn het grootst. Met andere woorden, een mens heeft de mogelijkheid om 1) de goddelijke vonk van binnen te ontdekken en 2) zijn of haar leven te leiden in overeenstemming met de latente goddelijke natuur. Dat is

de allereerste les die Krishna aan Arjuna onderwees. Hij zei: ‘O Arjuna, jij denkt over het leven in termen van leven en dood van het lichaam. Jij bent niet alleen maar een lichaam; dat is slechts een tijdelijk omhulsel voor het atma binnenin. Jouw ware natuur is het atma. Dus moeten al je handelingen in het leven in overeenstemming zijn met die natuur.’ En juist dat is ook precies dezelfde les die Sai Baba ons keer op keer voorhoudt, vooral als hij de vraag stelt: ‘*Wie ben jij?*’ Net als Krishna herinnert hij ons eraan dat we niet het lichaam zijn, maar ons onderscheiden van het lichaam. Zo ook zijn we niet het denken, maar onderscheiden we ons van het denken. We zijn het eeuwige atma.

Dit brengt me bij de verklaring van Sathya Sai Baba die door Jan en alleman buiten de context wordt geciteerd. ‘*Ik ben God*’. Ja, Baba zegt dat inderdaad, maar daar blijft het niet bij. Hij voegt er nog de volgende belangrijke opmerking aan toe: ‘**Jullie** zijn ook God; het enige verschil is dat ik het weet en jullie het nog moeten gaan beseffen!’ God komt in menselijke vorm (*saakara Brahman*) om juist deze les te onderwijzen. Rama onderwees die op een bepaalde manier; Krishna weer op een andere manier. Sathya Sai Baba leert ons ook precies dezelfde les, maar op een wijze die het beste past in de huidige tijd. Met andere woorden, er mankeert absoluut niets, tenminste in de *Vedantische* context, aan Baba’s uitspraak dat hij God is. En er mankeert ook niets aan zijn poging ons te laten beseffen dat ook wij God zijn. En hij maakt het allemaal rond met de waarheid dat, terwijl hij zich **bewust** is van zijn ware natuur, wij verder leven in onwetendheid daarover. Ja, vanwege dat feit zeggen sommige devotees: ‘Iemand die dit verwerpt is ook God’, naar de geest van het beroemde *Brahmarpanam*-vers in het vierde hoofdstuk van de *Bhagavad Gita*.

Dan zou de vraag kunnen rijzen: ‘Welnu, als dat zo is, waarom dan deze lange weerlegging?’ Dat is wel zo, maar toch heeft het zin. Kijk, het leven is een kosmisch drama waarin wij onze rol moeten spelen. Zeker, alles en iedereen is God, zowel degene die beschuldigt als degene die beschuldigd wordt. Maar, verklaart de *Vedanta*, net als acteurs in een toneelspel moeten wij ons houden aan het script. Zij die zichzelf niet kennen, die zich nog bewust moeten worden van het spirituele licht, zullen veeleer immoreel gedrag (*adharma*) handhaven; maar zij die al enig idee hebben van wat ware werkelijkheid eigenlijk is, moeten zich houden aan moreel gedrag (*dharma*). In de *Ramayana* hebben we het klassieke geval van Ravana die, hoe belezen en devoot hij op zijn manier ook was, toch het slechte pad aanhield. En toen er een crisis dreigde, waagde Vibhishana het om Ravana tegen te spreken en goede raad te geven. Dat getuigde van dharma. In de *Mahabharata* hebben we een klassiek voorbeeld van zwaar plichtsverzuim, alsook een prijzenswaardige illustratie van plichtsbesef, wat er ook gebeurt. De patriarch Bhishma, zeer belezen en op zijn manier een nobel iemand, verzuimde niettemin te spreken op een cruciaal moment toen hij dat had moeten doen en toen zijn woord zwaar gewicht in de schaal zou hebben gelegd. Aan de andere kant is er ook Vidhura, die niet aarzelde om op scherpe toon Dhritarashtra aan te spreken (van wie Vidhura de raadgever was) en er geen doekjes om wond.

Deze voorbeelden zijn niet zomaar gekozen. Ik kan wel zeggen dat toen in de jaren na de onafhankelijkheid ons onderwijsbestel langzaam maar zeker ernstig ontaardde, er geen krachtige stem was die daartegen in het geweer kwam. Als waarden in scholen en colleges afnemen, wat kun je dan verwachten van die maatschappij? Waar het op neerkomt is simpelweg dit: wat mij aangaat, ik maak deel uit van de digitale studio van Prashanti, uitsluitend opgericht voor het verspreiden van de boodschap van liefde, vrede en allesomvattende harmonie. Omdat we niet voldoende middelen hebben, kunnen we geen miljoenen bereiken, maar zeker duizenden blijven ons dagelijks volgen en putten er op hun eigen manier bemoediging en troost uit in deze zorgelijke wereld. Gekwetst en diep bedroefd

door de aanval op Swami hebben velen ons geschreven om iets te doen. Ik kan dit simpelweg niet negeren door te zeggen dat Baba geen verdediging nodig heeft. Zeker, Swami staat hierboven, maar wij hebben toch ook de plicht om te handelen, en door te handelen kunnen we ons ook bevrijden.

In de *Ramayana* wordt, vlak voordat Rama Lanka zal binnenvallen, Vibhishana in staat van beschuldiging gesteld en voor Rama gebracht, waarna Rama wordt gevraagd zich van Vibhishana te ontdoen. Rama luistert zorgvuldig naar alle adviezen en zegt dan: 'Ik waardeer jullie zorg voor mij, die de meesten van jullie ertoe brachten te suggereren dat Vibhishana ter dood gebracht zou moeten worden. Ik vrees dat ik hier niet mee akkoord kan gaan. Als het alleen gaat om van Ravana af te komen, dan kan ik dat doen zonder de hulp van jullie. In feite hoef ik daarvoor Lanka niet eens binnen te vallen. Sterker nog, ik had het vanuit Ayodhya zelf kunnen regelen. Toch heb ik om bepaalde redenen voor deze speciale procedure gekozen. Ten eerste om jullie allemaal de kans te geven jullie levens te verlossen door te strijden voor dharma. En ook om mij de kans te geven jullie een paar lessen te leren. Ten derde, door het drama op deze wijze te regisseren, krijg ik ruimschoots de kans om mijn genade over jullie uit te storten! Nu wil ik jullie de les leren dat je iemand, die naar je toe komt om zich over te geven, niet zomaar kan afvallen. Zelfs al zou die persoon slechte bedoelingen tonen en koesteren. Maar het is het dharma van een koning dat hij, als om bescherming wordt gevraagd, deze onvoorwaardelijk dient te bieden. En dat is nu precies wat ik, geboren in een koninklijke familie, voorstel te doen.'

Geleid door dergelijk plichtsbesef en met veel nederigheid neem ik de moeite om dit lange artikel te schrijven, zodat devotees overal enig idee krijgen van de ingewikkeldheid van het goddelijk drama, en zich niet op stang laten jagen door wat onwetende mensen allemaal zeggen.

Ik ben nog niet klaar, er zijn een nog een paar dingen die ik wil zeggen, allemaal verband houdend met het avatarschap van Baba. Als inleiding tot dit gedeelte zal ik beschrijven wat er gebeurde tijdens het allereerste interview dat Baba mij en mijn vrouw gaf, in 1990 geloof ik. Een paar jaar ervoor had ons een persoonlijke tragedie getroffen, de plotselinge en vroegtijdige dood van onze enige zoon en enig kind. Hij was achttien toen hij ons plotseling achterliet. Ons leven was ontredderd en we zochten troost door ons aan te sluiten bij een Saigroep dicht bij ons huis in Hyderabad en regelmatig aan bhajandiensten mee te doen. Het ene leidde tot het andere en dankzij professor Sampath, de derde vice chancellor van Baba's universiteit, een hoogstaand mens die ik tot mijn genoegen al tientallen jaren ken, bezocht ik Prasanthi Nilayam en werd uiteindelijk bij Swami geroepen. Ik had Baba al eerder kort ontmoet, ten tijde van de *Summer Course*, maar voor mijn vrouw was het de eerste directe ontmoeting. Hier zal ik de woorden weergeven uit een van mijn radiobeschouwingen, enkele jaren geleden uitgezonden over Radio Sai.

Toen (tijdens dat interview) kwam ik voor het eerst te weten wat zoete, goddelijke verbondenheid eigenlijk inhoudt. Maar ik was ook zeer verrast toen Swami enkele details onthulde betreffende de vroegtijdige dood van onze zoon, waarover niemand ook maar iets wist, behalve wij tweeën. Daarna vroeg Baba aan mijn vrouw: '*Waarom strijdt u steeds met mij?*' Mijn vrouw stond versteld van deze opmerking en ik ook. Mijn vrouw herstelde zich en zei: 'Swami, hoe kan ik ooit hiervoor met u gestreden hebben? Dit is de eerste keer dat we elkaar ontmoeten!' Swami glimlachte en vervolgde: '*Nee, u hebt regelmatig met mij gestreden!*' Deze keer bleef ze zwijgen terwijl ik perplex stond. Toen zei Baba: '*Is het niet zo dat u elke nacht, als de anderen slapen, naar de gebedskamer gaat, voor de goddelijke afbeeldingen staat en vraagt: "God, waarom in hemelsnaam nam U mijn zoon weg? Wat heb*

ik U voor kwaad gedaan? Integendeel, ik heb U altijd aanbeden. En toch heeft U mij dit aangedaan. Dat is uiterst wreed en onrechtvaardig van U.” Heeft u niet dag, in dag uit zulke dingen gezegd?’

Ik stond gewoon verbijsterd. Tot dan toe had ik niets afgeweten van die dagelijks terugkerende nachtelijke confrontatie tussen mijn vrouw en God! Mijn vrouw boog haar hoofd en zei zacht: ‘Ja Swami, dat is waar.’ Swami glimlachte en zei: ‘*U ziet, ik weet het!*’ Op zijn eigen wijze maakte hij ons duidelijk dat hij de almachtige Heer is en altijd alles weet.

Ik vertel dit vooral om u duidelijk te maken, aangezien Baba wordt erkend als Avatar, dat er heel veel betekenis achter schuilt. U gelooft het misschien niet; anderen zouden het kunnen afdoen als een verzonnen verhaaltje, maar dat maakt mij niet uit. Ik heb er werkelijk geen belang bij om een verhaal te verzinnen. En mijn wetenschappelijke scholing heeft me geleerd zeer sceptisch te zijn, tenzij er sterke redenen zijn om iets te geloven. Wat me op de vraag brengt wat die zogenaamde wonderen zijn, die verachtelijk worden verworpen door mensen die zelf nooit zo’n buitengewone gebeurtenis hebben meegemaakt.

Jarenlang heb ik niet in Sai Baba kunnen geloven; ook ik verwierp hem net als vele anderen dat deden (en nog steeds doen). Wat vooral maakte dat ik Baba in die tijd afwees waren de verhalen over zijn wonderen, die ik volstrekt wantrouwde. Later, toen het ongeluk toesloeg in ons leven, concentreerde ik me op Baba’s boodschap van liefde, die volkomen aanvaardbaar was voor mij, tientallen jaren opgegroeid als ik was met de geschriften van Gandhi en Tolstoj - bedenk dat Gandhi zelf beïnvloed was door Tolstoj, en zijn boerderij in Zuid Afrika zelfs naar Tolstoj vernoemde. In dat opzicht herinner ik me nog goed de discussie die ik had met mijn oom over Sai Baba’s wonderen. Terwijl ik opsomde waarom dit niet mogelijk kon zijn volgens de natuurkundige wetten, wees mijn oom dit alles van de hand met de woorden: ‘Grotere wetenschappers dan jij zijn van gedachten veranderd. Dus ik ben niet van plan om me door jou te laten overhalen, kind!’

En toen in mei 1991, de 22^{ste} van die maand om precies te zijn, kreeg ik de schok van mijn leven. Ik was naar Bangalore gegaan, om een lezing te houden in de *Summer Course*, georganiseerd door Baba’s universiteit. Professor Sampath was de toenmalige vice chancellor en hij had me uitgenodigd. Ik arriveerde op de ochtend van 21 mei. Die nacht werd Rajiv Gandhi vermoord. De volgende morgen was het hele land in rep en roer en mijn lezing op het rooster van die ochtend werd geannuleerd. In plaats daarvan hield ik, op Baba’s instructie, een persoonlijke toespraak. Toen hij professor Sampath vroeg om die toespraak te regelen, vertelde Baba hem: ‘*Zeg iedereen dat ik erbij zal zijn. Anders zouden sommigen deze toespraak overslaan!*’

Om 15:00 uur kwamen we allemaal bijeen voor mijn toespraak. Swami kwam niet. Hij was toen erg druk bezig met zaken die verband hielden met het Super Speciality Hospital, dat werd gebouwd in Puttaparthi. Toch werd als gewoonlijk een stoel klaargezet voor Baba. Toen hij me aan het gehoor voorstelde, draaide professor Sampath zich om naar mij en zei: ‘Dr. Venkataraman, dat is Baba’s stoel. Die kan voor u leeg lijken, maar wees ervan overtuigd dat hij elk woord zal horen van wat u zegt.’ Ik nam dat niet serieus. Ik sprak over het belang van waarden, hierin voornamelijk geleid door Gandhi.

Nadat mijn toespraak was beëindigd, bracht professor Sampath me bij Swami. Ik moest weg, moest snel naar het vliegveld om een vlucht naar Hyderabad te nemen. Overall waren opstootjes en ik was er niet eens zeker van of ik het vliegveld wel kon bereiken en zo ja, of er wel een vlucht zou zijn. Meteen toen ik aan kwam lopen bij Baba, was het eerste wat hij zei:

'Ik heb elk woord wat u heeft gezegd gehoord!' Dat was de eerste knock-outslog. Een ongelovige Thomas zou zeggen: 'O nee, dat was allemaal in elkaar gezet tijdens een eerder onderonsje tussen Baba en Sampath.' Aan die mensen kan ik zeggen dat dit niet alleen groot onrecht doet aan Baba, maar ook aan professor Sampath; een edeler mens dan hij kom je niet gauw tegen. Voor degenen onder u die dit niet weten, professor Sampath heeft elektronica gestudeerd in Stanford, is in 1955 naar Bangalore gekomen om colleges te geven aan het Indian Institute of Science. Later ging hij over naar IIT Madras, waar hij jarenlang werkte als plaatsvervangend directeur, en ook als professor en hoofd van de vakgroep informatica. Daarna werkte professor Sampath bij de Union Public Service Commission, was manager bij IIT Kanpur enzovoort. De opsomming van al zijn verdiensten is te lang om ze hier voor de geest te halen. Maar hij was een perfecte gentleman en het zou een afschuwelijk vergrijp zijn om hem te beschuldigen van enige medeplichtigheid in het incident dat ik nu beschrijf.

Een paar minuten later kwam mijn tweede knock-outslog. Ik nam afscheid van Baba en maakte me klaar om naar het vliegveld van Bangalore te vertrekken. Ik herinner me dat voorval heel goed. We stonden beiden bij de deur van Swami's verblijf in Brindavan. Swami maakte cirkelbewegingen met zijn hand, creëerde vibhuti voor mij en goot dat in mijn handpalm. Het moment was gekomen om uit de sluimering te ontwaken. Deze schok was sterker dan de schok van de plotselinge dood van mijn zoon of van de zo onverwachte moord op Rajiv Gandhi. Ik was verstijfd van schrik. Later besepte ik dat ik er eens heel serieus over moest denken om uit te gaan zoeken wat dit allemaal te betekenen had; daar zal ik zo op terugkomen.

De vibhutimaterialisatie waarvan ik getuige was op die dag (en ontelbare malen later) deed me beseffen dat er veel dingen waren die ver uitstegen boven hetgeen ik tot dan toe wist. Sorcar voert aan dat deze vibhuti gewoon een zoutbolletje is dat eerst verborgen wordt en dan verpulverd. Laat ik de heer Sorcar wat vertellen. Ik ben sinds die keer bij meer dan honderd verschillende gelegenheden, op allerlei plaatsen, getuige geweest van vibhutimaterialisatie. Aan mij persoonlijk is ook bij veel gelegenheden gematerialiseerde vibhuti gegeven. En ik heb het bij al die gelegenheden geproefd. Het is geen zoutmakend poeder, hoeveel fantasie men ook mag hebben. Dat is mijn eerste punt.

Ik heb gezien dat vibhuti werd gematerialiseerd in de meest onverwachte omstandigheden. Hier is een voorbeeld. In maart 1999 ging Sai Baba naar Bombay en ik mocht mee. Daar ging hij 's middags naar de woningen van menig devotee. Hij bezocht de woning van de heer Sunil Gavaskar in Worli. Swami zat in een grote kamer vol met beroemdheden uit Bombay, waaronder natuurlijk vele vanuit de sportwereld en een paar uit de filmwereld. De kamer was overvol en volgens onze ongeschreven code zaten wij als leden van de groep (van Baba's metgezellen) buiten. Eerst werden er bhajans gezongen, toen werd er veel gepraat, waarna Baba naar een eetzaal werd geleid, waar enkele hapjes werden geserveerd. Mensen gaven hem brieven en dergelijke. Toen hij bij de deur kwam, kon ik hem duidelijk zien. Daar zaten Polli Umrigar en G.S. Ramchand, crickethelden uit mijn tijd. Terwijl Gavaskar hen voorstelde, vroeg Baba hun terloops: *'Wilt u wat vibhuti?'* Zonder hun antwoord af te wachten materialiseerde hij deze ter plekke. Ik kan niet inzien hoe iemand dat had kunnen voorzien en zoutbolletjes verborgen tussen de vingers bij zich droeg, al die tijd gedurende een lange rit van Andheri naar Worli, gedurende een lift naar boven, na een uur gezeten te hebben enzovoort. Misschien kan Sorcar dat wel. Er zijn veel van die gelegenheden, maar die zal ik overslaan. Toch zou ik graag hier een passage uit een interview met captain Oberoi willen weergeven, dat we hebben afgenomen voor een uitzending van *Radio Sai*. Voor degenen van u die hem misschien niet kennen, captain Oberoi werkte bij Indian Airlines, eerst als piloot en later op de commerciële afdeling. Voor hij met pensioen ging heeft hij veel promotie

gemaakt. Na zijn pensionering kwam hij naar Puttaparthi, waar hij meer dan tien jaar directeur van de luchthaven was. Ik kende hem goed.

Eens toen hij voor zijn werk gestationeerd was in Madras, kwam captain Oberoi naar Bangalore, omdat hij gehoord had dat Baba naar Hyderabad ging. Als hoofd commercieel manager kon hij in zijn functie gewoon overal naar toe vliegen in zijn regio. Hij wilde Swami dringend zien, omdat hij een groot probleem had. Swami vertelde Oberoi dat hij naar Hyderabad ging en hem zou spreken tijdens de vlucht. Dus Oberoi vergezelde Baba op de vlucht naar Hyderabad.

In die tijd had captain Oberoi een ernstig probleem: bij hem was de diagnose keelkanker gesteld. We laten nu captain Oberoi zelf vertellen over wat er toen gebeurde: 'Tijdens de vlucht riep Swami mij en vroeg me om naast hem te zitten. Radhakrishna, die er zat, stond op om plaats te maken voor mij. Toen ik zat vroeg Swami me naar mijn gezondheid. Ik antwoordde: "Swami is de Bewoner (*Antaryami*) en hij kent mijn probleem". De tranen sprongen in mijn ogen, ik was ontroerd. Swami veegde mijn tranen af en zei: "*Ik weet het, maar ik wil het van jou horen. Het zal je last verlichten als je erover praat.*" Toen vertelde ik hem dat de keel-, neus- en oorarts had vastgesteld dat ik keelkanker had. Swami vroeg om een glas drinkwater. Toen materialiseerde hij zwartachtig poeder, liet de poeder in het glas vallen, roerde het water met een lepel en gaf mij dat water om het op te drinken. De smaak was heel bitter maar ik dronk het allemaal op. Toen wreef Swami het achtergebleven restje zwarte poeder met zijn vingertoppen op mijn keel. Het was erg verzachtend. De pijn verdween onmiddellijk, en de tot dan toe onbedwingbare hoest was bijna weg. Toen vroeg Swami mij om dr. Kameshwar in Madras te consulteren voor een second opinion omtrent mijn probleem. Ik smeekte hem dat ik nu toch beter was, waarom moest ik dan toch weer zo'n pijnlijk lichamelijk onderzoek ondergaan? Baba bleef aandringen en zei: '*Apne Swami ka agya palan karo aur second opinion lo (Luister naar het bevel van jouw Swami en ga voor de second opinion)*'.

Oberoi ging terug naar Madras en consulteerde, op advies van Baba, een uitstekende specialist, dr. Kameshwar. Deze arts was een andere dan de specialist die al vele uitgebreide proeven had gedaan en de diagnose kanker had gesteld. Dr. Kameshwar sloeg een blik op de onderzoekresultaten die Oberoi had meegebracht en vroeg waarom hij weer een medisch onderzoek wilde, temeer daar sommige van de proeven erg pijnlijk waren. Uiteindelijk was het nauwelijks tien dagen geleden dat het vorige onderzoek was verricht; in zo'n korte periode kon hij toch geen wonderen verwachten? Oberoi vertelde de dokter dat hem speciaal was verzocht naar dokter Kameshwar te gaan voor een consult en hij volgde die instructies. Met tegenzin deed dokter Kameshwar de proeven. Toen hij klaar was, moest hij twee keer kijken - er was geen spoor van kanker meer - Baba had die al weggenomen. Oberoi legde me uit waarom Baba wilde dat hij naar dokter Kameshwar ging in plaats van de dokter die hem oorspronkelijk had onderzocht. Kameshwar geloofde niet in Sai Baba en na dit incident veranderde hij volledig! Nogmaals, de woorden van captain Oberoi die ik hier weergeef zijn exact de woorden die hij voor ons opnam ten behoeve van een uitzending over Radio Sai enkele jaren geleden.

Ik ken captain Oberoi zeer goed. Hij is een heel goede bhajanzanger en iemand die eenvoudig en recht door zee is in zijn spreken. Sorcar kan misschien verklaren dat ook dit bedotterij is, al weet ik niet hoe zwart en bitter smakend poederzout in één klap kanker kan genezen. Misschien dat Baba wist dat Oberoi van plan was naar hem toe te komen met een probleem, en dat hij daarom al van tevoren een zwart tablet bij zich droeg!

Hier moet ik ook terugkomen op Sanghvi's sarcastische opmerking: 'Rijke devotees krijgen Omega's, de armen krijgen alleen gewijde as'. Alleen een spiritueel onwetende zou zo praten. Voor mijzelf sprekend, zou ik altijd vibhuti meer waard achten dan een Omega horloge. Een horloge is nuttig en ik draag er zeker een als ik werk. Maar een dure Omega wakkert gehechtheid aan en dat zou ik beslist niet willen. En vibhuti? Zoals Baba uitlegt veranderen dingen die verbranden in as, maar as zelf kan niet verbranden. Deze as herinnert ons dus aan de toestand van hoogste spirituele zuiverheid, die de mensen op aanraden van de geschriften behoren na te streven. De vibhuti is dus een symbool van ultieme zuiverheid.

Wat ik ook zeg, ongetwijfeld zullen er allerlei argumenten naar voren worden gebracht over hoe naïef ik niet ben, hoe ik bedot en bedrogen ben door Baba, dat ik te onervaren ben om de trucs van goochelaars te doorzien enzovoort. Welnu, laat ik dan deze ervaring van mij vertellen. Dit gebeurde ongeveer vier jaar geleden. Het was vroeg in maart denk ik, de tijd van de middagdarshan, en Baba zat op de veranda, in het volle zicht van de Sai Kulwant Hall, waar een paar duizend mensen zaten. Het was verdraaid heet, niet te verwonderen, de zomer kwam eraan. Plotseling na ongeveer een uur, midden in een gesprek met enkelen van ons die naast hem zaten op de veranda, in het volle zicht van alle mensen daar, zwaaide Baba met zijn hand en produceerde een vijg, een echte vijg, geen plastic of kleimodel. Hij liet hem rondgaan onder de paar mensen om hem heen en toen ik hem aannam hield ik hem in mijn handpalm om hem te bekijken. Hij was absoluut vers en koud, zoals hij zou zijn als hij net uit de diepvriezer was gehaald! Hoe weet ik dat het een echte vijg was? Omdat Baba vroeg de vijg in kleine stukjes te snijden en rond te delen. Ik kreeg een stukje en at het op. Ik herinner me niet meer wie er allemaal behalve ikzelf bij waren, maar wel weet ik nog dat de heer S.V. Giri erbij was, omdat hij toen vice chancellor was, en natuurlijk ook een of twee jongens die met Baba meegaan om hem assistentie te verlenen. Ook zij kregen een stukje van de gematerialiseerde verse en koude vijg. Dit alles voor een grote menigte van enkele duizenden mensen. Ik vermeld dit alles omdat Sorcar in het *NDTV*-programma niet alleen beweerde dat Baba een bedrieger was, maar eraan toevoegde dat Baba dingen materialiseerde in zijn kamer achter een gordijn. Men kan aanvoeren dat de vijg eerder was gebracht en verborgen werd gehouden in de mouw - de favoriete verklaring. Maar hoe hield Baba hem dan zo ijskoud? Misschien had hij ook een diepvriezer in zijn mouw verstopt?

7. OMTRENT MATERIALISATIE

Zo veel heb ik ervan gezien, tot en met materialisaties tijdens een vlucht en in allerlei andere plaatsen. Toen zijn rechterhand wegens een verwonding in een mitella zat, produceerde Baba vibhuti (de grote wens van de meeste devotees) met zijn linkerhand. De vraag wordt nu: 'Is daar enige verklaring voor te geven?' Vanuit mijn natuurwetenschappelijke achtergrond ben ik zo vrij om een hypothese aan te dragen, die gebaseerd is op mijn huidige begrip van de brug tussen fysica (natuurkunde) en metafysica. De laatste tientallen jaren zijn er onvoorstelbare vorderingen gemaakt op het grensvlak van de natuurkunde, namelijk de brug tussen de micro- en de makrokosmos. Een aantal jaren ben ik bezig geweest om deze ontwikkelingen te bestuderen, in verband met een reeks boeken die ik aan het schrijven was. (Een vluchtige glimp van deze fascinerende horizon wordt u geboden in de *H2H*-serie 'Search for Infinity'.) Deels tot mijn verbazing en deels volkomen begrijpelijk komt naar voren dat de stoffelijke wereld een opmerkelijke en toch zeer subtiele, kosmische relatie vertoont tussen entiteiten die voor ons verschillend lijken. Het kan zelfs zo sterk zijn, zoals een fysicus stelt, dat er maar één elektron is, terwijl het ons toeschijnt alsof er velen zijn, gewoon vanwege de effecten van ruimte en tijd. Dit kan prachtig verklaard worden met behulp van de zogenaamde Feynmandiagrammen, maar zover wil ik niet afdwalen. Laat ik alleen vaststellen dat tijdens

het onderzoek naar de zogenaamde ‘Einstein-Podolsky-Rosen (EPR)-paradox’ in de jaren zeventig enkele opmerkelijke experimenten deze kosmische grondslag onthulden. Deze ontdekking kwam volkomen onverwacht. Met name Einstein had dit voor onmogelijk gehouden, maar dat kwam omdat hij geloofde dat verschillende entiteiten afzonderlijk van elkaar bestaan. De natuur vertelt ons nu: ‘Voor je zintuigen kan dat wel zo lijken; voor je wetenschappelijke instrumenten, die niets anders zijn dan een verlengstuk van je zintuigen, kan dat wel zo lijken. Maar er is een verborgen kosmische verbondenheid, als gevolg waarvan alles een wordt! En vanwege dit feit is de speciale relativiteitstheorie onderuit gehaald!’ Dit is naar mijn mening een verbluffende ontdekking en een paar mensen, die er diep over hebben nagedacht, realiseerden zich dat de natuur feitelijk de intuïtieve concepten bevestigt van kosmische, onderlinge verbondenheid door het atoma, waarover onze oude wijzen al spraken.

Nu komt er nog een vraag op: ‘Als het heelal een begin had, en we geloven immers dat ons heelal ongeveer 13.7 miljard jaar geleden was ontstaan, waar kwam het dan vandaan?’ Hierover is in de wetenschappelijke wereld veel gespeculeerd, maar in de taal van de *Bhagavad Gita* gesproken durf ik te beweren dat er voorbij de ruimte en tijd die ons heelal bepalen er een ‘ongemanifesteerd iets’ is, waaruit ons specifieke heelal is ontstaan. Dat ons heelal een ‘moeder’ zou kunnen hebben is iets dat vele kosmologen nu openlijk aanvaarden. Volgens mij, hierin sterk gesteund door de *Vedanta*, is die ‘moeder’ universeel bewustzijn.

Ik geef toe dat dit slechts een overpeinzing is, maar niettemin een redelijk geloofwaardige. Het concept van bewustzijn kan niet zo maar afgewezen worden, zoals een paar net startende en onrijpe wetenschappers van tegenwoordig dat geneigd zijn te doen. Veel moderne natuurkundigen zijn schoorvoetend tot de conclusie gekomen dat stoffelijke werkelijkheid inderdaad is ontstaan uit zuiver bewustzijn. Wat dit heelal betreft, was het niemand minder dan Freeman Dyson, de briljante natuurkundige die zoveel inzicht verschafte in de kwantum-elektrodynamica van de begintijd, die een serieuze verhandeling schreef in het prestigieuze tijdschrift *Reviews of Modern Physics* over leven zonder vlees en bloed. Dyson mijmerde dat zelfs als de planeet aarde onherbergzaam wordt voor leven zoals wij dat kennen, er leven in het heelal zou kunnen zijn in een oervorm, als een wolk van bewustzijn. Deze diepzinnige navorsingen werden door Dyson uitgevoerd toen hij het prestigieuze ‘MacArthur Fellowship’ droeg.

Wat ik probeer te zeggen is: 1) ons heelal is ontstaan uit bewustzijn; 2) ons heelal ontwikkelt zich tegen een terugval van universeel bewustzijn en 3) dit bewustzijn is aanwezig in elk atoom van ons heelal; het duidelijkst en in zijn rijkste vorm in de mens.

Waarom nu die lange uitweiding over bewustzijn? Om de volgende reden. Laat ik eerst duidelijk stellen dat volgens Sri Aurobindo de energie van zuiver bewustzijn vele niveaus afdaalde om te worden tot de energie die ons universum schiep. Dit is een interessante gedachte. De *Vedanta* begint met hoog bovenaan het abstracte rijk van zuiver bewustzijn. Ergens beneden is het stoffelijke heelal dat wij bewonen. Energie stortte op de een of andere manier als een waterval vanuit het ‘superabstracte niveau’ omlaag om ons ‘niveau’ te creëren. Niettemin doordringt zuiver bewustzijn ook ons heelal, is overal aanwezig, ongeveer als het in onbruik geraakte concept van ether uit de klassieke leer. De ontdekking van kwantumverbondenheid in de experimenten, die uitgevoerd werden om de EPR-paradox (EPR = elektronparamagnetische resonantie - vert.) uit te sluiten, geeft aanleiding om met een zekere mate van vertrouwen te stellen dat er inderdaad een subtiele verbondenheid is die ten

grondslag ligt aan het gehele stoffelijke universum, en heel goed zuiver bewustzijn kan zijn, zoals ik stel.

Hiermee is het verhaal nog niet uit. Ongeveer 20 jaar geleden werd aan een professor in de aerodynamica aan de universiteit van Princeton, Robert Jahn genaamd, gevraagd om een studente onder zijn hoede te nemen die bezig was met wat experimenten in parakinetica, omdat haar begeleider zou vertrekken. De experimenten van deze studente betroffen het onderzoek naar wisselwerking tussen geest en stof. Persoonlijk geloofde Jahn niet in dergelijke fenomenen, maar uit hoffelijkheid tegenover zijn collega-professor stemde hij toe. Hij zou voornamelijk toezicht houden op de elektronische en tevens ook de statistische aspecten van het experiment. Het liep erop uit dat Jahn na enige tijd gefascineerd raakte door het onderzoek en er volledig in dook. Hij deed vreemde ontdekkingen - vooral dat de geest stof kan beïnvloeden (ik zal zodadelijk omschrijven wat dit inhoudt). Aanvankelijk geloofde hij zijn bevindingen niet; daarom verscherpte hij meermalen de controles; maar hij bleef uitkomen op het feit dat de geest inderdaad stof kan beïnvloeden! Toen kwam Jahn tot de conclusie dat het latent in de mens aanwezige bewustzijn in staat was om levenloze machines te beïnvloeden, omdat ook die van bewustzijn doordrongen waren, zij het in een passieve vorm. Dit bracht Jahn ertoe een mathematische theorie op te stellen van bewustzijn als een veld, zo ongeveer als de velden die ten grondslag liggen aan kwantumelektrodynamica en kwantumchromodynamica. Ik ben er niet zeker van of ik tot in detail zou instemmen met Jahn's mathematische formulering, maar wat betreft zijn basisvooronderstelling heb ik geen enkele twijfel.

Overigens publiceerde Jahn zijn bevindingen over de wisselwerking tussen geest en machine in het prestigieuze tijdschrift *IEEE*, gepubliceerd door het Institute of Electrical and Electronic Engineers in Amerika. Naar beoordeling van vakgenoten is het een vakblad van naam en om daarin gepubliceerd te worden moet het artikel een hoog niveau hebben. Weliswaar worden de bevindingen van Jahn niet algemeen erkend, maar feit is dat Jahn, zonder enige kennis vooraf van de *Vedanta* of van het ontstaan van ons universum en dergelijke op de mogelijkheid heeft gewezen dat geest en stof op elkaar kunnen inwerken.

Wat heeft Jahn nu precies gedaan? Hij voerde veel experimenten uit waaronder het hierna volgende (tevens het fascinerendste moet ik zeggen). Hierin gebruikte Jahn een elektronisch apparaat genaamd *Random Number Generator (RNG)*. Uit zichzelf kan dit apparaat willekeurige getallen voortbrengen. Er zijn heel nauwkeurige testen om te controleren of de geproduceerde getallen in een volgorde komen die verwacht kan worden van zuiver willekeurige getallen. Jahn liet vrijwilligers urenlang voor het apparaat zitten, terwijl ze zich op het apparaat concentreerden, het mentaal haast opdroegen: 'O apparaat, ik vraag je om af te wijken van de willekeurige volgorde'. Op het eerste gezicht zou zo'n experiment gezien worden als krankzinnig en een volstreekte tijdverspilling. Jahn zelf begon met die zienswijze. Maar hij hield zichzelf voor: 'Ik mag niet bevooroordeeld zijn over de uitkomst. Ik verwacht niet dat er iets uit zal komen, maar laat ik het toch proberen'. En al doende kwam hij erachter dat mensen werkelijk in staat zijn om een apparaat te beïnvloeden! Natuurlijk geloofde Jahn het eerst niet, maar na talloze testen kwam hij tot de conclusie dat er toch iets inzat en toen is hij daadwerkelijk begonnen met het ontwikkelen van een theorie over wisselwerking tussen geest en stof, overgebracht door het veld van bewustzijn, zoals hierboven beschreven.

Waar ik nu echt heen wil is gewoon het volgende. Als de natuur materie heeft geschapen vanuit het bewustzijnsveld ten tijde van het ontstaan van het universum, dan is het denkbaar, vooral gezien Jahns experimenten, dat iemand zich direct kan verbinden met zuiver

bewustzijn om objecten te materialiseren, en dat er dan werkelijk dingen zullen gebeuren. Vraag: 'Kan iemand, kan iedereen zich verbinden met dit zuiver bewustzijn en 'wonderen' doen, zoals wij dat noemen?' Het antwoord is dat niet iedereen dit kan, maar wel iemand die zichzelf heeft geoefend om in het rijk van zuiver bewustzijn te verblijven. De *Vedanta* noemt dergelijke vermogens onmiskenbaar *siddhi's* en daar zijn in feite veel soorten van. De *Vedanta* waarschuwt ook dat de ware zoeker zich niet moet laten verblinden en afleiden door de siddhikrachten, want die kunnen de persoon gemakkelijk doen ontsporen op zijn zoektocht naar de essentie.

Wat Sorcar een goedkope truc noemt is naar mijn mening een manifestatie van siddhikrachten, welbekend uit de geschiedenis. Baba zegt dat als een werkelijk zuiver persoon iets wil, het gewoon gebeurt. De geschiedenis doet melding van de vele wonderen die Jezus verrichtte. Dat verbaast me niet. Vele mystici worden verondersteld wonderen te hebben verricht - ook dat is heel goed mogelijk. Het vermogen van iemand om te willen en die wil ook te laten vervullen of realiseren is volledig afhankelijk van de **spirituele zuiverheid van die persoon**; dat heeft **niets** te maken met godsdienst. Vandaar de verhalen over heiligen en profeten uit alle geloven, die zogenaamde wonderen verrichten.

Ik heb deze uitvoerige zijsporging enkel gemaakt om duidelijk te maken dat ik wonderen aanvankelijk sterk betwijfelde, maar toen ik ze eenmaal zag en ook nog eens onder zoveel verschillende omstandigheden - ik wenste dat ik tijd en ruimte genoeg had om ze allemaal op te sommen - moest ik een verklaring ervoor vinden. Het kostte me jaren om met een aannemelijk scenario te komen, gebaseerd op bewustzijn en al kan ik het niet bewijzen, ik verzeker u dat het ook niet weerlegd kan worden. Alle theorieën over het ontstaan van het leven hier op aarde zou onder die categorie vallen. Zo ook zullen alle theorieën over de oorsprong van ons specifieke universum altijd een kwestie van speculatie blijven, met maar enkele aannemelijke mogelijkheden. Wat het universum betreft, zullen we moeten stellen dat buitengewone gebeurtenissen, inclusief de directe schepping van materie door geestkracht, niet onmogelijk zijn; ze kunnen en zullen ook gebeuren onder bepaalde omstandigheden. Men kan speculeren over de verschillende scenario's die wonderen mogelijk maken en dient het daarbij te laten. We zullen wellicht nooit achter de volledige waarheid komen - in deze wereld zullen er altijd veel dingen zijn ('wonderen' inclusief) waar we nooit alles van te weten komen. O ja, charlatans kunnen mensen voor de gek houden - deze dingen zullen altijd voorkomen. Maar dat betekent nog niet dat iedereen een charlatan is. Het is gevaarlijk om zich te laten verstrikken door bij voorbaat al vaststaande overtuigingen, in de mening dat men rationeel is.

Rationaliteit, zoals die tegenwoordig wordt beoefend, ligt binnen de grenzen van tijd en ruimte. Ja, ons dagelijks leven is gebonden door tijd en ruimte; maar kan men daarom ervaringen, die deze overstijgen en veel verder reiken, volledig afdoen als nonsens? Einstein verklaarde dat hij wetenschap beoefende om het gevoel van kosmische religiositeit te krijgen. Sprak hij nonsens? Was hij een dwaas? Misschien dat sommigen van degenen, die Sai Baba minachten, zullen denken dat Einstein een dwaas was; in dit opzicht moet ik zeggen dat ik erg blij ben dat ik gekozen heb voor datzelfde dwaze beroep, en niet voor pseudo-journalistiek!

Sprekend over het ervaren van kosmische religiositeit, zou ik u nog eens eraan willen herinneren dat Einstein dit beschrijft als een ervaring **voorbij** woorden en gedachten; een opmerking die verbazingwekkend veel lijkt op de woorden in de *Upanishaden* om de Allerhoogste te beschrijven! Onze *Vedische* zieners streefden dit ook na, door in trance te gaan door meditatie. Ramakrishna, Ramana, zij allen kregen ervaringen van deze toestand van opperste gelukzaligheid, de toestand van kosmisch bewustzijn. De *Vedanta* heeft nog een

andere naam voor deze toestand van absolute werkelijkheid, namelijk *Brahman*. De *Vedanta* verklaart verder dat men, door bij zichzelf naar binnen te gaan, uiteindelijk *Brahman* binnenin kan ontdekken. Aldus is de 'God' vanbinnen dezelfde als de God vanbuiten, een waarheid uitgedrukt in de verklaring dat *atma Brahman* is. Na grondige studie van de *Vedanta* kwam de Nobelprijswinnaar Schrödinger tot precies dezelfde conclusie. Ik vestig er speciaal de aandacht op, om nog eens extra duidelijk te stellen dat een volledig (*purna*) *Avatar* een menselijke vorm is van deze abstracte en vormloze God, waarnaar in de Schriften verwezen wordt als *Nirakara Brahman*. Daarentegen heeft *Sakara Brahman* betrekking op de Avatar die een vorm van vlees en bloed heeft aangenomen. En Krishna beschrijft heel duidelijk dat God inderdaad de menselijke vorm aanneemt en neerdaalt als het noodzakelijk wordt.

Wanneer we dit nu even allemaal in gedachten houden en overpeinzen, dan is het echt niet moeilijk om het volgende in te zien:

1. Allen zijn aspecten van het atma - dit is overigens het allereerste wat Krishna aan Arjuna onderwees.
2. De Avatar is een zeer bijzondere vorm van de belichaming van het atma.
3. Terwijl mensen zich proberen te verheffen tot het niveau van het goddelijke door zelfreiniging, bhakti en dergelijke, daalt de Avatar af om de mensen dit hele proces te leren en hen aan te moedigen in hun streven. Krishna maakt dit inderdaad heel duidelijk.
4. God daalt neer als mens opdat de mens kan opstijgen naar het niveau van God. In dit drama is de Avatar als zuiver, fris water dat als koele regen omlaag valt, terwijl de zich ontwikkelende ziel is als water op het aardoppervlak, dat verdampt en opstijgt, droesem achterlatend. Dat is het verschil tussen een Avatar als bijvoorbeeld Krishna en een devotee als Ramana, die zich verheft.
5. Overigens erkende Sri Aurobindo de afdaling van God in de vorm van Sri Sathya Sai in 1926, maakte een korte opmerking van die strekking en trok zich later wezenlijk terug in zichzelf.

In grote lijnen komt dit alles op het volgende neer:

1. Devotees van Sathya Sai Baba geloven vurig dat hij inderdaad een Avatar is.
2. Een Avatar komt met zijn voltallige vermogens, zoals bijvoorbeeld Krishna, en daarom hoeft het geen betoog dat veel van zijn handelingen wonderbaarlijk lijken.
3. Al staan gewone mensen perplex van deze wonderen, Baba zelf zegt dat zij niets anders zijn dan uitdrukkingen van zijn liefde.
4. Niet iedereen hoeft te geloven dat Baba een Avatar is. Toch geeft dat ongeloof hun niet het recht om ongefundeerde lasterpraatjes te ondersteunen of Baba's sociale werken te bekladden; en dat ook nog eens zonder zelfs de moeite te nemen om zich op de hoogte te stellen van de daadwerkelijke feiten - iedereen met een beetje fatsoen zal moeten toegeven dat er geen particuliere liefdadigheidsinstelling bestaat die zoveel heeft gedaan voor de armen en sociaal zwakken van dit land wat betreft medische zorg en drinkwater als Baba.

Lange tijd aanvaardde ik Baba alleen als een zeer goed en heilig persoon, tot ik een diepe analytische en nauwgezette studie maakte van het leven van Krishna. Ook bestudeerde ik zorgvuldig de verschillende boeken die Baba geschreven heeft, las afschriften van al zijn oude toespraken en luisterde aandachtig naar de vele toespraken die ik bijwoonde. Daarnaast bestudeerde ik de *Bhagavad Gita*, stukken en brokken van de *Upanishaden*, geschriften van Vivekananda, leringen van Ramakrishna, Ramana enzovoort. Toen ging ik me realiseren dat Sathya Sai Baba iets unieks was, niet in zijn uiterlijke vorm, maar in dimensies die veel

verder reikten dan alleen maar de vorm. Aan de beroemde Pakistaanse natuurkundige Abdus Salam, een vrome moslim overigens, werd eens gevraagd hoe hij als wetenschapper in God kon geloven. Salam gaf een kort antwoord. Hij zei: 'Ik zie geen tegenspraak. Door de natuurwetenschap probeer ik de uiterlijke wereld te begrijpen. Waar het God aangaat zoek ik van binnen. Waar ligt het probleem?'

Eerder al bracht ik naar voren dat Gandhi zegt dat Hij, die het hart regeert en transformeert, God is. Dat is nu precies wat Baba met mij deed en voor mij is dat genoeg om hem als God te aanvaarden. Als dat criterium goed genoeg was voor Gandhi, is het goed genoeg voor mij. Ik heb zoveel mensen zien veranderen, maar dergelijke incidenten worden nauwelijks bekend. De voorzitter van de All India Sri Sathya Sai Organisation vertelde mij onlangs dat, toen hij pas geleden naar Chattisgarh ging voor wat organisatorische routineklusjes, hij een man ontmoette die werkzaam is als ambtenaar omzetbelasting. Deze man vertelde onze voorzitter dat hij, vóór hij Sai Baba ontdekte, gewoon was om veel steekpenningen aan te nemen en deze in feite opeiste. Maar nu heeft de liefde van Sai deze persoon voor altijd veranderd. Er zijn talloze van dergelijke verhalen en ze zijn niet nieuw; zulke transformaties hebben zich ten alle tijden over de hele wereld voorgedaan, bij mensen van alle geloven. Uiteindelijk is er maar één God en wij zijn allemaal Zijn kinderen.

8. DE GODDELIJKE AANTREKKINGSKRACHT

Kenmerkend voor de godheid in menselijke vorm is onder meer zijn aantrekkingskracht, die zich op buitengewone wijze uitdrukt. Hier is een persoonlijk verslag van een verhaal uit eigen ervaring. Dit voorval vond plaats in 2004, dat moet geweest zijn na de invasie van Irak door de coalitiestrijdkrachten. Hoe weet ik dat? Lees door, dan merkt u het.

Het was zomer, Baba was in Brindavan en ik toevallig ook. Op een dag vertelde iemand mij: 'Zeg, er is een man uit Irak en je zou hem moeten ontmoeten'. Ik was opgewonden. Iemand hier uit Irak, en nog wel in deze tijd? Ik mag hem zeker niet missen! Ik regelde toen op een middag een afspraak met deze man in het gastenverblijf, grenzend aan Swami's woning (Trayee). Aan Sai Prakash, die de camera in onze studio (Prashanti Digital Studio) bedient, vroeg ik om met zijn filmcamera te komen.

De man verscheen op het afgesproken uur, met zijn vrouw - ik wist niet dat zijn vrouw bij hem was - en we begonnen te praten, terwijl Sai Prakash zijn filmcamera liet lopen. Er ontvouwde zich een verbazingwekkend verhaal, en toch niet helemaal verrassend. Deze clip hebben we op *Sanskar* vertoond en ik geloof dat hij ook in *Saicast* bekeken kan worden. Maar in elk geval volgt hier in het kort het verhaal van deze man.

Zijn naam is Suleiman Dawood, als ik me goed herinner, en in de zeventiger jaren was hij hoofdinspecteur van de politie in Bagdad, een belangrijke en machtige post. Saddam Hussein was president geworden en gebood hem eens iets te doen dat tegen zijn geweten inging. Suleiman weigerde, nam ontslag en vluchtte samen met zijn vrouw het land uit. Hij ging eerst naar Turkije, bracht daar vele jaren door als zakenman; vertrok toen naar Bulgarije, ook weer om zaken te doen. Nadat Saddam weg was keerden Dawood en zijn vrouw terug naar hun geboorteland. De Amerikanen vroegen hem om weer het politiekorps van Bagdad te leiden, maar hij weigerde; zoals hij mij vertelde wilde hij niet onder de veroveraars dienen. Hij had nu genoeg geld en kon het zich veroorloven zonder werk te zitten. Maar hij was verre van gelukkig, daar hij overal ellende en leed zag. Hij maakte zich zorgen en bad voortdurend tot Allah.

Op een dag hoorde hij een stem die zei: *'Ga naar India'*. Suleiman stond versteld maar deed erna deze ervaring af als een inbeelding. Maar de stem hield vol, dagen lang. Suleiman besloot dat hij naar India zou gaan. Hij vertelde het zijn vrouw, die dacht dat haar echtgenoot gek geworden was. Ze vroeg: 'Waarheen in India?' 'Ik weet het niet.' 'Wat bedoel je met ik weet het niet? Wie wil je zien in India?' 'Ik weet het niet!' 'Bedoel je dat je gewoon in India wilt landen zonder te weten waarheen je moet gaan en wie je wilt zien?' 'Dat klopt!' 'Waarom wil je gaan?' 'Omdat een heilige mij roept, daarom!'

Welke zinnige vrouw zou dat nu accepteren? Op dit punt in het verhaal aangekomen onderbrak Dawoods' vrouw hem met de woorden: 'Ik besloot met mijn man mee te gaan. Ik deed het niet omdat ik erin geloofde, maar omdat ik meende dat hij gek geworden was en iemand nodig had om bij hem te zijn en hem zonodig te helpen.' En zo begonnen de twee aan een reis, letterlijk naar het onbekende. Stelt u zich de situatie eens voor. Het werd steeds gevaarlijker, ook al hadden de Amerikanen Irak veroverd. Het vliegveld in Bagdad was dicht - geen vluchten naar enige bestemming, alleen militaire vluchten. Dus besloot Dawood om over land te reizen - eerst naar de grens met Iran, dan door Iran naar de grens van Iran met Pakistan, dan dwars oversteken naar India, niet wetend waarheen! Maar hij begon gewoon aan die reis omdat iets aan hem trok. Hij reisde per trein, bus en taxi.

Toen hij me dit verbazingwekkende verhaal aan het vertellen was, zat zijn vrouw voortdurend te bidden. Zo'n achttien dagen na het vertrek uit Bagdad trokken ze India binnen bij de grens van Wagha en gingen naar Amritsar. Daar vertelde iemand hem dat heilige mannen alleen in Zuid India leefden! Dus ging het paar naar Delhi. Daar, op het New Delhi spoorwegstation, probeerde Suleiman uit te zoeken naar welke plaats hij moest gaan. Iemand zei: 'Ga maar naar Puttapparthi, maar daarvoor moet je eerst naar Dharmavaram gaan'. De man probeerde toen kaartjes te kopen voor een trein naar Dharmavaram, maar het meisje aan het loket gaf hem die kaartjes niet. In plaats daarvan zei ze: 'Ik denk dat u naar Puttapparthi wilt gaan, want dat is een heilige plaats en niet Dharmavaram. Ik zal u op een trein zetten die naar Puttapparthi gaat', en ze gaf hem twee tickets voor een trein die via Puttapparthi naar Bangalore ging.

Een dag of wat later kwam het paar aan op het station van Puttapparthi; het had hun 23 dagen gekost om van Bagdad naar hier te komen. Toen ze begonnen wisten ze niet waarheen ze gingen; maar wisten ze het nu wel? Het antwoord daarop kwam toen Suleiman zich omdraaide en een grote foto van Sai Baba met een lachend gezicht zag op het station. Suleiman vertelde zijn vrouw opgewonden: 'We zijn op de goede plek aangekomen. Kijk daar, dat is de heilige man die mij riep!'

Suleiman ging naar de ashram, maar hoorde dat Sai Baba niet daar was maar in Brindavan. Dat was echter geen probleem, want een Duitse devotee ging net op weg naar Brindavan en beloofde het Irakese paar mee te nemen daarheen. Toen ik deze mensen ontmoette, waren ze ongeveer een week in Brindavan en ze waren zo gelukkig. De vreugde straalde van het gezicht van deze man af, die steeds naar Baba verwees als Baba Swami. Hij zou het liefst Baba's zegeningen ontvangen voor het volk van Irak, waarover hij zich veel zorgen maakte.

Dit is een nuchtere beschrijving van een buitengewone ervaring van mij, het verhaal te horen van een man, die door een onbekende, maar machtige en onweerstaanbare kracht wordt aangetrokken, vanuit zijn door oorlog verscheurde land, naar iets dat hij niet kon omschrijven, maar dat hem niettemin aantrok. Dat is een voorbeeld van de **roep**, die de gelukkigen bereikt, op vele verschillende manieren, onfeilbaar, als vanbinnen het sterke verlangen aanwezig is. Dat is de goddelijke '**daarginds**'-oproep tot de latente goddelijkheid van binnen. In dit geval

was de goddelijkheid daarginds Sai Baba, zoals dat ook het geval was bij James Sinclair, jaren geleden. (Velen van u zullen dat verhaal kennen en ik zal het hier niet herhalen.)

9. GODDELIJKE GENADE EN HET KWIJTSCHULDEN VAN KARMA

Dergelijke verbazingwekkende incidenten worden nauwelijks bekend, maar zullen terstond terzijde geschoven worden door de ongelovigen als verzinsels of hooguit als zinsbegoochelingen. Dat is te verwachten. Mijn eigen ervaring van de Avatar is dat hij vaak de rol van examinator speelt. Hij kan testen om te zien of we voor de test slagen of zakken. Baba zegt dat als een timmerman een spijker in de muur slaat om een afbeelding op te hangen, hij eerst aan de spijker wrikt om te zien of die stevig vastzit. Is dat niet het geval, dan zal hij nog wat verder slaan en pas als hij er absoluut zeker van is, hangt hij de afbeelding op. Hij doet die test om de afbeelding te beschermen. Op dezelfde wijze komt de genade van God pas als die terecht verdiend is.

Dit is een belangrijk punt, dat niet gemakkelijk te begrijpen is. Ook ik ging door deze fase van grote twijfels heen: ‘God is onredelijk; waarom doet Hij dit en niet dat?’ en dergelijke. Aldoor verzinnen we testen om God op de proef te stellen, ons niet realiserend dat ook Hij bezig is met ons te testen! Vroeger hadden we een systeem genaamd ‘genadecijfers’; ik weet niet of dat systeem nog bestaat, maar het werkte als volgt. Stel dat het kritische cijfer op 35 van 100 ligt. Stel dat een kandidaat op een examen 34 van 100 punten haalt. In dit geval kan de kandidaat medegedeeld worden dat hij voor dat onderwerp is gezakt. Maar hier wordt het cruciale feit genegeerd dat er bij een subjectieve evaluatie een afwijkingmarge is. In de wetenschap noemen we dit experimentele afwijking. Alle observaties zijn onderhevig aan zo’n afwijking en als een experimentator een resultaat vermeldt, is hij tevens verplicht dit nauwkeurig te omschrijven. In het geval van examens werd rekening gehouden met het feit, dat er een afwijkingmarge kan zijn bij het toekennen van cijfers, door een deskundige autoriteit de bevoegdheid te geven om ‘genadepunten’ toe te kennen. Zo kon een vice chancellor een extra punt toekennen aan een jongen die 34 in plaats van 35 punten had, zodat zijn lot werd gewijzigd van gezakt in geslaagd; werkelijk een enorm verschil.

Het komt erop neer dat God ook zo’n systeem volgt. Mensen praten over het kwijtschelden van karma, zonder het fijne ervan te weten. God heeft de wet van karma vastgelegd, maar laat deze zich vanzelf voltrekken; Hij grijpt zelden in. Toch zijn er twee uitzonderingen.

Uitzondering een: de betreffende persoon heeft bijna alle slechte daden uit het verleden goedge maakt en heeft nog maar een beetje karma over. In dit geval kan en zal God het karma kwijtschelden, zoals banken soms schulden kwijtschelden. Rijke landen deden dit onlangs voor veel arme Afrikaanse landen, die hun geleende geld niet konden terugbetalen. In het *NDTV*-programma dat ik eerder al noemde, riep een dame boos uit: ‘Ik was in de kamer toen Sai Baba een interview gaf. Er waren twee heel zieke mensen; Baba negeerde hen en in plaats daarvan creëerde hij een ring voor de Amerikaanse ambassadeur, alsof de diplomaat om zo’n ring zat te springen’. Dit is een klassiek voorbeeld van hoe wij proberen God te beoordelen, in plaats van ons te realiseren dat het precies andersom is.

En wat is **uitzondering twee**? Dat werd lange tijd geleden onthuld en is helder gedocumenteerd in de *Bhagavad Gita*, als mensen die met modder gooien tenminste de moeite nemen om daarin te kijken. In het midden van de *Gita*, in het negende hoofdstuk om precies te zijn, geeft Krishna de eeuwige belofte dat wanneer iemand voortdurend denkt aan God, Hij dan zorg zal dragen voor die persoon. Dit vervolgt hij met nog een nadrukkelijke

belofte in het laatste hoofdstuk, waarin hij zegt dat als iemand zich onvoorwaardelijk en totaal overgeeft, God die persoon volledige bescherming zal verlenen.

In praktische termen betekent dit dat de Avatar niet per definitie in alle gevallen karma moet kwijtschelden. Dat is niet zijn plicht, zoals sommige mensen schijnen te vinden. Het kwijtschelden hangt ook af van bepaalde overwegingen en onwetendheid daaromtrent leidt tot allerlei twijfels. Jaren geleden heb ik zelf op een middag twee mensen in hun rolstoel uit de interviewkamer zien komen. Swami vroeg een van hen om op te staan en in het zicht van alle mensen te lopen en dat deed hij. Maar de andere man bleef in de rolstoel zitten. Ik was verbaasd en had medelijden met hem. De volgende morgen werd deze andere persoon geroepen voor een interview en ik zei tegen mezelf: 'O, deze man is vanmorgen aan de beurt', maar helaas ging hij niet lopen; hij zit nog steeds in de stoel, al is zijn toewijding geen greintje verminderd. Tot velen die hem smeken zegt Baba: *'Ik kan genezen, maar het karma kan niet weggewassen worden. Het leed zal alleen uitgesteld worden tot het volgende leven; wil je de bagage met je mee blijven slepen of wil je er definitief van afkomen?'* Zo ziet u dat dit kwijtschelden van karma niet zo eenvoudig is en het is niet te verwonderen dat mensen, die elk dieper inzicht daarin missen, onzin beweren.

Ik moet hier nog iets anders noemen. In sommige gevallen, zoals bij patiënten met kwaadaardige kanker, heeft Baba gewild dat zij geen pijn zullen lijden. Mijn vrouw is overleden aan kanker en ze heeft niet de onverdraaglijke pijn geleden die kankerpatiënten vaak moeten doorstaan in de laatste fasen. Haar broer, zelf oncoloog, die overigens haar eerste aanval van borstkanker had vastgesteld, stuurde me een aantal morfinepillen voor het laatste stadium (dat zeven jaar na de eerste operatie kwam), maar ze zijn helemaal niet gebruikt. Swami zorgde goed voor haar en toen ze stierf hoefde ik niets voor de begrafenis te regelen; dat werd volledig door hem overgenomen, tot aan het laatste detail toe; hij regelde zelfs een groot aantal dames die meeliepen in de begrafenisstoet en de hele weg bhajans zongen. Vlak voor haar dood bezocht hij haar persoonlijk in het ziekenhuis en materialiseerde vibhuti voor haar en deed een beetje ervan in haar mond. En dit heeft hij zo vaak gedaan voor zoveel mensen die in zijn nabijheid leefden en hem op een of andere wijze gediend hebben. In andere woorden, als het verdiend is geeft Swami een gedeeltelijke korting.

Nu we het over karma hebben, herinner ik me een voorval, dat door Baba zelf werd beschreven, toen hij jaren geleden met studenten sprak. Het was een persoonlijk onderhoud van hem met studenten en enkele van ons ouderen waren aanwezig; ik was erbij omdat ik toen vice chancellor was. Swami vertelde over een persoon die vroeger de kantine beheerde. Deze man hield zielsveel van Swami, maar was nogal onaangenaam tegen alle anderen. Hij werd herhaaldelijk gemaand liefdevol te zijn, maar zijn natuurlijke neigingen ofwel *guna's* wonnen het van hem. In zijn laatste dagen werd hij erg ziek, maar niemand kwam hem helpen. Het liep zover dat hij in zijn eigen uitwerpselen lag en dat zijn lichaam bedekt met pus begon te stinken. Swami ging toen naar hem toe, waste hem en zorgde voor de zieke man. De kerel huilde, 'Swami, ik heb u zo trouw gediend, moet mijn leven nu zó eindigen?' Baba antwoordde: *'Je hebt mij je liefde betoond en daarom ben ik gekomen. Maar ik heb je altijd gewaarschuwd anderen niet te beschimpen; daar heb je nooit acht op geslagen. Wat kan ik eraan doen als je karma jou achtervolgt als de bloedhond van de hel?'*

Beste lezer, mensen die weinig afweten van de *Vedanta* en alleen hier en daar een woord hebben opgepikt, zullen soms onzin uitkramen. We kunnen dat negeren, maar ik schrijf dit alles op om u tenminste enig idee te geven van hoe deze onschendbare wet van karma werkt. De verwijzing naar het verhaal van de ongemanierde man brengt me op een andere kwestie

die velen naar voren brengen. Zij zeggen: ‘Luister, Baba spreekt aldoor over liefde, maar je ziet hier zoveel mensen die onaardig tegen je zijn. Is dat niet in tegenspraak daarmee?’ Een dergelijke opmerking is niet nieuw en is vroeger zelfs regelmatig gemaakt tegen Swami zelf. Baba lachte die dan vaak weg met een humoristische opmerking, maar af en toe gaf hij de correcte verklaring voor dergelijk gedrag. Dan zei hij: *‘Deze ashram is gewoon een deel van de wijde wereld daarbuiten. Mensen komen hier van buiten. Sommigen blijven alleen maar korte tijd en keren weer terug, terwijl anderen hier blijven om dienstbaar te zijn. Ik geef hun de kans, met de hoop dat zij hun tijd zullen gebruiken om te transformeren. Het is aan hen om zich te verbeteren. Als zij zich vast willen blijven houden aan hun ongewenste gewoontes en bijvoorbeeld snel boos worden, dan wordt alles wat zij doen toegevoegd aan hun karmische last. Daar kunnen zij nooit aan ontsnappen. Ik zeg mensen dat zij zich moeten verbeteren, maar hun guna’s hebben stevige grip op hen. Men moet strijd leveren om boven zijn guna’s uit te stijgen - dat is de lering van de Bhagavad Gita. Maar wie maalt daarom?’*

Klagen over de ashram is niets nieuws. Iemand deed hetzelfde tegen Ramana die als antwoord gaf: ‘Ben je hier gekomen om jezelf te verbeteren of om de ashram te verbeteren? Deze ashram is een microkosmos van de buitenwereld. Als je hier jezelf leert te verbeteren, dan kun je de wereld ingaan en beter blijven; dat zou je ook de gelegenheid geven om je omgeving te verbeteren!’ En geloof me, dat is echt waar. Ik heb zoveel mensen gesproken die hiervan getuigd hebben. Dr. Jeevanandam is een bekend chirurg die werkt in de universiteit van Chicago. Hij heeft bijna 300 harttransplantaties verricht en enkelen van u zullen mogelijk gehoord hebben van het interview dat wij met hem hadden op *Radio Sai*. Hij vertelde me dat hij vroeger vaak erg ongeduldig was, maar sinds hij naar Baba gekomen is heeft hij geleerd geduld te hebben. Ik kan ook wel zeggen dat ik zelf op veel belangrijke manieren geholpen ben. Ik ben niet perfect, dat geef ik toe, maar ik geloof oprecht dat ik nu minder bagage heb van onwenselijke gewoontes dan ik vroeger had, volledig dankzij Baba.

Nergens wordt deze transformatie duidelijker dan in Baba’s studenten. Zoveel van hen hebben een prachtige transformatie ondergaan en trekken de wereld in om uitstekende voorbeelden te worden. Ik heb Samir Bhatia (toen manager bij de HDFC-bank en nu hoofd van Barclays in India) horen vertellen dat hij na het aantrekken voor HDFC van grote aantallen van Baba’s studenten, merkte dat zij de sfeer van de onderneming hebben veranderd. Tijdens de weekenden, als andere leden van het bankpersoneel naar feesten gingen, verdwenen onze ex-studenten gewoon in het niets. Later bleek dat zij naar naburige dorpen gingen om kleine diensten te verrichten. Aangetrokken door dat idee voegden zich langzamerhand anderen bij hen aan en al gauw adopteerde de bank zelf een paar dorpen voor ontwikkelingswerk. Dit verhaal heeft zichzelf op vele plaatsen herhaald.

10. DE TSUNAMI STOPPEN

In het NDTV-programma waarnaar ik eerder al verwees, zei Swami Agnivesh dat indien Sai Baba God was, Hij de tsunami wel zou hebben laten stoppen. Hij vroeg ook waarom Sai Baba niets deed aan corruptie? Ik zou hier graag op willen antwoorden op twee niveaus, eerst betreffende de tsunami zelf en ten tweede over het bestrijden van het kwaad (namelijk corruptie).

Wat betreft de tsunami heeft Swami het al vele, vele malen duidelijk gemaakt dat Avatars zelden ingrijpen in natuurverschijnselen, behalve plaatselijk. Krishna deed dit en ook Baba, in een weinig bekend incident in verband met een grote overstroming, die Puttaparthi trof in de vroege jaren zeventig. Een uitgebreid verslag hiervan hebben we al eerder in *H2H* geplaatst

en dus zal ik dit hier niet herhalen. Maar ik zou graag het volgende eraan toevoegen. Krishna had Abhimanyu kunnen redden, maar hij deed het niet. Al die strijdmakkers van de Pandava's werden afgeslacht, maar Krishna deed er niets aan om dat te stoppen, al had hij het wel gekund. Op wereldniveau gebeuren die dingen soms.

Op korte termijn kunnen we de betekenis ervan niet zien, maar op langere termijn wordt soms iets van het goddelijke plan zichtbaar. Neem het voorbeeld van Jezus, zoon van God genoemd. Had God Jezus niet kunnen redden? Natuurlijk wel; maar waarom deed Hij dat dan niet? Omdat Jezus, door zich aan het kruis op te offeren, later een lichtend voorbeeld zou worden voor miljoenen mensen, als de wereld zijn leringen het meeste nodig had. Heel vaak zijn er verborgen versterkende effecten, maar die zien we niet. En omdat we die niet zien trekken we overhaast allerlei conclusies. Overigens kan ik meedelen dat onderzoek door een Sri Lankaanse wetenschapper uit Princeton, gepubliceerd in een vooraanstaand vaktijdschrift, *Geophysical Letters* genaamd, aangetoond heeft dat de tsunamigolf in Sri Lanka, in een kuststreek waar het koraalrif was opgeblazen om gips en brokken koraal aan toeristen te kunnen verkopen, zonder iets om zijn razernij te stoppen ver landinwaarts kon gaan en een hele trein met zo'n 1700 passagiers verwoestte, ermee solde en alle 1700 passagiers doodde. In onze extra Tsunami-editie van *H2H* hebben we een foto van deze noodlottige trein geplaatst. Waar ik op doel is dat terwijl de natuur uithaalt, de mens de schade nog vergroot. We zien dit keer op keer, als het gaat om aardbevingen en orkanen. Een grote aardbeving in Californië doodt tientallen mensen, terwijl een kleinere beving in Azië duizenden doden maakt. Een orkaan die Florida treft doodt 12 mensen, terwijl een tyfoon die de Filippijnen treft honderden mensen doodt. Als men zich niet druk maakt om de bescherming van zijn medemensen, dan kan de natuur niet volledig daarvoor verantwoordelijk gesteld worden.

Wat betreft de klacht dat Baba niet alles eraan doet om corruptie te bestrijden, zou ik graag het volgende willen zeggen. Corruptie is slechts één zonde (zij het een belangrijke) die de hedendaagse maatschappij teistert. De fundamentele oorzaak is het afwijken van *dharma* (rechtschapenheid). Avatars komen om de mens eraan te helpen herinneren dat hij zich aan dharma dient te houden. Rama deed dat op zijn eigen wijze en Krishna ook. Baba doet hetzelfde in zijn eigen stijl. En dat is door rustig de boodschap van liefde te verspreiden. Weinig mensen zullen zich ervan bewust zijn dat veel terroristen in het Warrangal-district van Andhra Pradesh hun leefwijze hebben veranderd in een vreedzaam leven, nadat ze onder invloed van Baba zijn gekomen. Deze feiten zijn niet algemeen bekend, maar ik ken ze omdat ik de mensen spreek die daar seva doen; ook heb ik die mensen hier zien komen in groepen van honderden tegelijk, om zich te verheugen in hun transformatie. Helaas is transformatie geen proces dat volop in het nieuws komt en hoe kan iemand die altijd afstemt op de krantenkoppen en dergelijke, iets hiervan afweten?

Ik respecteer het maatschappelijke activisme van Swami Agnivesh, maar ik moet me toch afvragen of deze geachte man ook maar iets heeft gelezen over de *Vedanta*. Misschien vindt hij dat hij het niet nodig heeft, maar laat ik u zeggen dat de mens de plicht heeft om ten strijde te trekken tegen onrechtvaardig gedrag (*adharma*), terwijl God geen verplichting heeft (Krishna stelt dat heel duidelijk, als de heer Agnivesh de moeite neemt om de *Bhagavad Gita* te lezen), maar alleen adviseert; dat deed hij ook in Kurukshetra. En in dit tijdperk zegt de Avatar ons om *adharma* te bestrijden door het 'wapen' van liefde te gebruiken. Dat doen nu de vrijwilligers van de Sri Sathya Sai Seva Organisatie, in stilte en rust, het hele jaar door, van Darjeeling tot Kerala.

We doen ons best om deze hartverwarmende verhalen over te brengen, met de hoop dat tenminste enkelen van jullie de moeite nemen om ze te lezen. Het spijt mij te moeten zeggen dat er niet veel enthousiasme is onder veel devotees voor dergelijke verhalen, die gaan over onzelfzuchtige liefde. Mensen lijken meer geneigd te belevan aan geroddel en als dat de voorkeur is van veel devotees zelf, kunnen we het dan de media kwalijk nemen dat zij achter geruchten en ongefundeerd materiaal aangaan om goede verhalen te maken? Ga alstublieft naar *H2H*-archieven om deze hartverwarmende verhalen te lezen die we uitgebreid hebben beschreven. Deze vormen alleen nog maar het topje van de grote berg van onzelfzuchtig dienstbetoon.

Swami Agnivesh, wij volgen de strategie van doeners, maar werken in stilte en rust; ook zij die in stilte bezig zijn dienen. Ik ben niet tegen hetgeen u doet; soms moet men wel zijn stem luid verheffen tegen onrecht, om de aandacht ervoor te trekken, maar dat betekent niet dat iedereen het op die manier moet doen. In cricket zijn er snelle worpen en ook spinners; voor een team heb je naast goede veldspelers en slagmannen ook deze nodig. Dus beste swami, 1) wilt u ons in hemelsnaam niet afwijzen en belachelijk maken, simpelweg omdat wij dingen anders doen en 2) verwacht niet dat Baba de straat opgaat. Hij dient als wegwijzer, net als Krishna dat deed.

Ik zal hier niet vermelden welke hulp Baba bood ten tijde van de Gujarat aardbeving en de tsunami. Toch moet ik wel iets zeggen over een nauwelijks bekend voorval waarbij Baba bescherming bood, toen het land zelfs in groot gevaar was. Ik weet niet hoeveel van u zich de plotselinge en onverwachte aanval op India door de Chinezen in 1962 nog herinneren. Ik herinner me die dagen heel goed. Ik was toen in Bombay en die tijd was als één lang, eensgezind feest, waarbij iedereen *Hindi Chini Bhai Bhai* zong, wat betekent dat India en China als broeders waren. Dat was de tijd toen India internationaal zeer gezien was, terwijl de Chinezen wereldwijd werden gemeden, dankzij het vooroordeel in het westen. Ik herinner me nog het bezoek van de Chinese premier Chou en Lai aan het toen geheten Atomic Energy Establishment, dat later BARC werd. Er was een conferentie in Bandung in Indonesië en Chinese leiders werden daarheen gevlogen in een vliegtuig van Air India, dat werd opgeblazen met een geplaatste bom; gelukkig hebben velen dit overleefd.

We dachten dat we op goede voet stonden met de Chinezen, maar achter de schermen waren de Chinezen helemaal niet gelukkig met de grens tussen India en China, zoals die door de Britten getrokken was. Er waren veel woordenwisselingen en uiteindelijk, in oktober 1962, zonden de Chinezen zowaar troepen naar India. Nehru was geschokt. Maar ondertussen trokken de binnenvallende troepen snel door, met name aan de oostelijke zijde en waren ze al bij de buitenwijken van Tezpur in Assam. Dit was ongelofelijk; de Chinezen stonden in feite al bijna op de laagvlakten van India en niet ergens ver weg in de bergen. India deed vertwijfelde beroepen op Amerika, die net de Cubaanse raketcrisis met de Sovjetunie achter de rug had. Amerika zond onmiddellijk hulp en ik herinner me levendig de Amerikaanse vliegtuigen, die elke 20 minuten landden op het vliegveld van Santa Cruz (deze vliegtuigen konden wij aldoor in de lucht zien), om vuurwapens te brengen voor het gewapend conflict.

Wat heeft dit nu allemaal te maken met Sai Baba? Moment! Toen het Chinese leger ook nog korte metten maakte met de (totaal onvoorbereide) Indiase troepen, gingen een paar mensen naar Sai Baba en zeiden: 'Swami, het land is in groot gevaar. U moet iets doen.' Baba antwoordde simpelweg: *'Wees niet bang, er zal niets gebeuren; dit is Punya Bhumi (deugdzaam aarde); de Chinezen zullen zich weer terugtrekken.'* Haast niemand geloofde hem. Maar weet u wat er toen gebeurde? Op 21 november 1962 kondigden de Chinezen, die

bezig waren India binnen te wandelen zonder enige weerstand van naam op hun weg tegen te komen, **eenzijdig een staakt-het-vuren** af. Precies twee dagen voor Baba's verjaardag! Sindsdien zijn de twee landen veel nader tot elkaar gekomen.

Natuurlijk zullen sceptici niet geloven dat Sai Baba ook maar iets te maken had met de eenzijdige verklaring van staakt-het-vuren door de binnenvallende Chinezen of hun eropvolgende terugtrekking; maar de Avatar is hier niet om mensen te overtuigen. Hij is hier om mensen te helpen die hulp zoeken. Zo is het altijd geweest en zal het altijd blijven. Vanuit mijn eigen ervaring kan ik nog het volgende toevoegen. 1) Af en toe kan de Avatar dingen doen die wij onlogisch en onwenselijk kunnen vinden. Misschien zijn ze dat ook in menselijke termen, maar niet als zaken in een groter perspectief worden bekeken. Bovendien heeft het omgaan met de Avatar alles te maken met geloof en onvoorwaardelijke liefde. Krishna maakt dat heel duidelijk in het twaalfde hoofdstuk en de specificaties blijven tot op de komma hetzelfde. Soms roept hij twijfels op, louter om ons te laten uitzoeken of ons geloof wel sterk genoeg is. De Avatar komt om te helpen, te leiden en te onderwijzen. Maar hij stelt ook op de proef, door moeilijke ballen met effect te bowlen, om een cricketuitdrukking te gebruiken. Krishna beschrijft dit kort en bondig. Hij zegt, in het zevende hoofdstuk:

‘O Arjuna, ik ken alle mensen uit het verleden, het heden en zij die in de toekomst zullen komen. Maar niemand kent mij! Verborgen als ik ben door de macht van mijn schepping, ben ik niet waarneembaar voor iedereen. De misleide wereld kent mij, de ongeborene en onveranderlijke, niet! Misleid door de uitingen van de drie guna's slaagt de wereld er niet in om mij, de onvergankelijke, die de voorbijgaande aspecten van de schepping overstijgt, te kennen. Waarlijk, mijn goddelijke illusie (maya) is moeilijk te doorbreken. Enkel zij die hun toevlucht tot mij nemen komen over die illusie heen!’

en in het negende hoofdstuk voegt Krishna eraan toe:

‘De dwazen kennen mijn hogere natuur als Heer van de schepping niet. Daarom verachten zij mij wanneer ik in menselijke gedaante ben. IJdel zijn de hoop, de handelingen en het verstand van de dwazen die een demonische en misleidende geaardheid koesteren. Maar de verheven zielen O Partha, die zich laten leiden door hun goddelijke natuur, kennen mij als de onvergankelijke bron van alles. Ze vereren mij met niet aflatende aandacht gericht op mij.’

Ik hoop dat hiermee alles gezegd is. De Avatar weeft het web van maya en filtert de ongelovige Thomassen eruit; de getrouwen mogen dwaas en onlogisch lijken voor de twijfelaars; maar waar het de Heer aangaat zijn zij degenen die bevrijd worden.

Iemand, die leeft vanuit het hoofd in naam van rationalisme, zou zakken voor de test van de Avatar, omdat deze test zaken behandelt **voorbij** het domein van zuivere logica. Zoals Krishna het duidelijk stelt, is er een zichtbaar universum waarin God zich in immanente vorm verbergt. Maar Hij houdt niet op te bestaan als het universum ophoudt, omdat Hij eeuwig is. Zijn eeuwige aspect is de ongemantefesteerde vorm van goddelijkheid, voorbij tijd en ruimte. Dat is, zo verklaren filosofen, het domein van het hart, dat voorbij koele logica ligt.

Dit rijk kan voorbij tijd en ruimte liggen; toch is het zelfs op aarde toegankelijk, mits men het niet met het hoofd maar met het hart zoekt. Zoals ik al eerder aangaf, bedreef Einstein wetenschap met zijn hoofd, maar toen het aankwam op het ervaren van het wonderbaarlijke

gevoel van ‘kosmische religiositeit’, zoals hij het noemde, deed hij dat met zijn hart. Datzelfde gevoel werd door *Vedische* wijzen nagestreefd via meditatie en door vele anderen, zoals moeder Theresa bijvoorbeeld, via de eenvoudige methode van het uitstorten van onzelfzuchtige liefde. De wereld van de ervaring kan terzijde geschoven worden als schijn, hallucinatie enzovoort, maar zelfs rationalisten hebben ervaringen, zoals het voelen van een huivering, opwinding en dergelijke. De sublieme gelukzaligheid, die Chaitanya Mahaprabhu bijna constant ervaarde, lag op het hoogste topje van de ervaringschaal. Voor de rationalist kan dit misschien niet bestaan, maar voor Tyagaraja bestond het wel toen hij innig verenigd was met Rama door zijn bezielde liederen. Ik vermoed dat dit ook voor vele anderen in andere culturen heeft gegolden. Ik herinner me nog goed de woorden die Heisenberg schreef, als jongeman van omstreeks 22 jaar. Kort nadat hij een doorbraak maakte die leidde tot de ontdekking van kwantummechanica, schreef Heisenberg een brief aan zijn zus. Als ik het goed herinner schreef hij: ‘Ik voelde me alsof ik over de schouders van de goede Heer keek, toen Hij de symfonie van het universum schreef!’

11. WEERLEGGEN VAN VERKEERDE INFORMATIE

Beste lezer! We moeten ons in zekere zin zorgen maken als er pogingen zijn in hoge kringen om ons te doen ontsporen, maar laten we ons tegelijkertijd niet van streek maken door andere kwaadwilligen. Een van die opruiers zegt bijvoorbeeld dat Sai Baba de atoombom ondersteunt, omdat Baba’s naaste medewerker ooit (wijlen) dr. Bhagavantam was, ‘de vader van de Indiase atoombom’, zoals deze man zegt. Ik weet toevallig het een en ander over dr. Bhagavantam, niet alleen betreffende zijn wetenschappelijke bijdragen, maar ook over zijn professionele loopbaan en tevens zijn verblijf hier bij Swami. Wat betreft zijn professionele loopbaan hield Bhagavantam zich vroeger bezig met het ramaneffect, onder de supervisie van zijn wetenschappelijke mentor, de heer C.V. Raman. Later schreef Bhagavantam boeken over het ramaneffect, in feite een van de eerste. Vervolgens hield hij zich deels bezig met de toepassing van groepstheorie op de analyse van spectroscopische gegevens en deels met het boek dat hij schreef met Venkatarayudu; hij werd erg bekend voor er andere boeken verschenen. Later deed Bhagavantam veel uitstekend werk in magnetische ruimtgroepen, en hoe die toepasbaar zijn voor de analyse van macroscopisch magnetische gegevens over vaste deeltjes. Beroepsmatig was Bhagavantam professor in de natuurwetenschappen in de Andhra universiteit en later werd hij de voorzitter van het befaamde Indian Institute of Science (I.I.S.) in Bangalore. In die periode bezocht Baba af en toe Bhagavantam in zijn woning in I.I.S. Bhagavantam was ook werkzaam als wetenschappelijk adviseur van de minister van defensie. Naar ik zeker weet had Bhagavantam absoluut geen enkele relatie met de ontwikkeling van het Indiase kernwapenprogramma. Ik kan het weten want ik heb 35 jaar op het departement van atoomenergie gewerkt. In feite zijn de namen van de mensen die het eerste nucleaire programma hebben ontwikkeld algemeen bekend, en velen van hen ken ik persoonlijk, zoals mijn voormalige baas (wijlen) dr. Raja Ramanna en mijn voormalige collega dr. P.K. Iyengar.

Is er dan enige relatie tussen Bhagavantam en de atoombom? Welnu, op een zeer indirecte wijze. (We hebben een opname waarop Bhagavantam zelf dit verhaal vertelt voor een videocamera. Deze werd een aantal jaren geleden gemaakt door een Amerikaan. Die clip hebben we en misschien zullen we die op *Saicast* zetten.) Vrij snel nadat Bhagavantam naar Sai Baba gekomen was, vroeg Baba hem of hij iets over de *Bhagavad Gita* wist. Bhagavantam antwoordde van niet. Sai Baba merkte toen op dat dit jammer was, aangezien de vader van de atoombom, Robert Oppenheimer, een beroemde versregel uit de *Gita* citeerde toen hij in 1945 de allereerste proef bijwoonde in de woestijn van Nieuw Mexico. Dit is een goed gedocumenteerd incident, waarin Oppenheimer het vers citeert over Krishna die

stralender schijnt dan duizend zonnen. Dit vers staat in het elfde hoofdstuk. De schittering van de exploderende bom en zijn enorme kracht deed Oppenheimer denken aan dit specifieke vers. Overigens heeft Oppie, zoals hij bekend stond, Sanskriet geleerd om de originele versie van de *Bhagavad Gita* te kunnen bestuderen. Nadat hij Bhagavantam aan dit incident herinnerde, zei Baba dat het te betreuren was, dat een Amerikaanse wetenschapper de *Gita* wel kende en een Indiase wetenschapper niet. Terwijl hij dit zei materialiseerde Baba voor Bhagavantam een exemplaar van de *Gita* uit het zand langs de Chitravathirivier, waar zij beiden toen waren. Dat is de enige relatie tussen Bhagavantam en de Indiase atoombom! U ziet hoe onwetendheid feiten kan verdraaien. En dat gebeurt door mensen die men zou moeten kunnen geloven als ze beschuldigen uiten.

Maar in de huidige maatschappij zijn de normen tot een dusdanig bedenkelijk niveau gedaald, dat zodra het woord kindermisbruik wordt genoemd, de beschuldiging wordt geloofd en op tv een volkstribunaal wordt opgericht, dat een uitspraak doet, gebaseerd op een jury die communiceert via SMS! Ik hoorde dat juist rond de tijd dat de *Hindustan Times* (die ironisch genoeg ooit werd uitgegeven door Mahatma Gandhi's zoon!) naar buiten kwam met zijn anti-Baba artikel, de *Guardian* in Engeland een paar vergelijkbare beschuldigingen bracht. Dit is uiterst ongelukkig, want de *Guardian* is een zeer gerespecteerde krant. Maar tegenwoordig zijn de maatstaven van de journalistiek niet meer wat zij geweest zijn. Ik had nooit gedacht dat ik in mijn leven nog eens de tijd zou meemaken dat toonaangevende kranten in India een foto van een executie op de eerste pagina plaatsen. Nog maar twintig jaar geleden, toen publieke ophanging in een naburig land regelmatig voorkwam, werd algemeen verklaard dat dergelijk vertoon het toppunt was van onbeschaafd gedrag. Maar die normen werden vorige week in de wind geslagen, zelfs door fatsoenlijk geachte Indiase kranten. Ja, we leven in een tijd waarin betamelijkheid niet meer belangrijk schijnt te zijn.

Tot slot zou ik een oproep tot de lezers willen doen, met name de jongere. Jullie hebben de gelegenheid om je ware aard te ontdekken en die ontdekking te gebruiken om je omgeving en daarmee de wereld te verbeteren. Onderschat jullie mogelijkheden niet. Vandaag kun je nog op een onbeduidende positie zitten, maar wie weet wat morgen zal brengen? Toen hij nog maar een joch van zestien jaar was, schudde Clinton de hand van Kennedy in het Witte Huis. Jaren later zou hij daar zelf zitten en toen hij die plek verliet, was hij in een positie waarin hij heel veel goeds kon doen voor de armen in Afrika, en dat doet hij feitelijk ook. Heb daarom vertrouwen en maak je klaar voor de toekomst, in de overtuiging dat in dat geval de almachtige God je niet over het hoofd zal zien als Hij zoekt naar mensen die een grote rol moeten gaan spelen.

Gelieve daarom de tijd te nemen om spirituele lectuur te lezen. Lees en overdenk, want alleen dat zal de geest verruimen. Probeer met die verruimde blik te zien wat voor hulp u kunt bieden; er zijn vele wegen daartoe. Als u schrijfvaardigheid heeft, zou u bijvoorbeeld voor ons verhalen kunnen schrijven over de triomf van liefde en *dharma* (rechtschapenheid) in deze tijd; veel mensen denken dat dit aardige onderwerpen zijn voor lezingen, maar in de praktijk niet werken. Uiteindelijk overwint altijd het goede - dit is geen Hollywoodformule, maar de werkelijkheid van *dharma*. Natuurlijk, het kwade kan op korte termijn opmerkelijk succes hebben, maar er is geen historisch feit te noemen waarin het kwade voorgoed overwonnen heeft. Dit kan niet, om de simpele reden dat *dharma* ten grondslag ligt aan de schepping en niet het kwade.

Op het praktische vlak zou ik onze lezers, speciaal de jongeren, willen verzoeken wat tijd vrij te maken om je uitgebreid op de hoogte te brengen, niet alleen van Baba's leringen, maar ook

tot in detail van wat hij heeft gedaan. Het spijt mij te moeten zeggen dat men nauwelijks op de hoogte is van wat *H2H* nu precies is en dat velen (oud Sai-studenten inclusief) de *Sai Inspire*-dienstverlening aanziet voor *H2H*. Tevens schijnen nog niet veel mensen ervan op de hoogte te zijn dat er nota bene 24 uur, 7 dagen per week radio-uitzendingen zijn. Ook is het heel spijtig dat hoewel er een luxe en werkelijk kostelijke serie van vijf fotoboeken is uitgebracht ter gelegenheid van de 80^{ste} verjaardag, met 800 pagina's vol foto's van Sai Baba's leven en werk (inclusief het ziekenhuis en de waterprojecten), er maar weinig mensen daarvan op de hoogte schijnen te zijn of, wat nog erger is, niet erg geïnteresseerd zijn. Als wij zo weinig belangstelling hebben in de leringen en in de werken, hoe kunnen we dan nog iets goeds verwachten van de buitenwereld, die zoveel minder weet?

Juist vandaag ontvingen we een e-mail van een bezorgde ouder die erg ongerust is dat zijn kinderen zich om niets in de wereld bekommeren dan hun 'superidolen'. Maar als mensen bereid zijn ons te helpen, kunnen we zovelen bereiken die zich graag willen inzetten voor minder bedeeden en voor de mensheid en de natuur in het algemeen.

12. SAMENVATTING

Dit is een erg lang artikel geworden en ik zal daarom tot slot de belangrijkste punten eruit samenvatten.

- Mijn doelstelling is tweeledig; allereerst ter informatie en ten tweede om devotees in staat te stellen zich te wapenen met voldoende feiten, zodat zij in de toekomst, als dat noodzakelijk zou worden (wat God moge verhoeden!) zelf al de aantijgingen op passende wijze kunnen weerleggen.
- Verder heb ik getracht om vele punten wat gedetailleerder uiteen te zetten zodat zij, die de laatste tijd naar Baba zijn gekomen, inclusief de jongeren, een beter inzicht krijgen in de begrippen God en Avatar.
- Zoals Sai Baba ons voorhoudt is het geboren worden als mens een geschenk, dat gegeven wordt om de mens de kans te bieden zich te bevrijden en terug te keren naar God. Baba zegt dan ook: *'Van God zijn we gekomen en tot God moeten we terugkeren'*
- Praktisch gesproken betekent het dat we ons leven moeten vergeestelijken. En dit betekent weer dat we ons in het leven serieus moeten inspannen om ons voortdurend bewust te zijn van onze kosmische oorsprong en natuur en van de noodzaak om in volledige harmonie te zijn met de kosmos zelf.
- Als we zo gaan leven, zullen tenminste enkele mensen om ons heen aangestoken worden en ook transformeren.
- Laten we niet onderschatten hoeveel kracht er in dit verspreiden van goedheid zit. Enorme bosbranden zijn vaak het gevolg van kleine brandhaarden. In de natuur zijn veel andere voorbeelden te vinden van organische omslagpunten. Als goedheid zich verbreidt, dan zal er beslist een stadium komen dat de kritieke drempel wordt overschreden en dingen ten goede keren. Een dergelijke kentering komt voor in het leven van individuen, maar het is nodig dat wij de mensheid naar zo'n positieve kentering leiden, opdat de planeet en de mensheid beiden gered worden.

De weg die vóór ons ligt is niet gemakkelijk, is behoorlijk zwaar en we moeten vele oneffenheden verduren in de vorm van mensen, die onverantwoord en op negatieve wijze

spreken. Dit alles moeten we onderweg doorstaan. Ik hoop dat mijn schrijven tenminste iets zal helpen daarbij.

Tenslotte hoop ik dat wij allen goed beseffen dat God slechts zeer zelden als mens naar de aarde afdaalt. Als Hij dit doet, moeten we die kostbare kans niet verspillen door aan onze persoonlijke activiteiten voorrang te geven, hoe goed die ook mogen zijn. In een toespraak van enkele jaren geleden zei Baba krachtig: *'Wat bedoelen jullie toch met streven naar persoonlijke bevrijding? Ga naar buiten om de mensen daar te dienen. Dan zal God naar jou uitzien en jou bevrijding verlenen, zelfs ongevraagd!'*

Ons wordt gevraagd om God overal te zien en daarop te resoneren met liefde en dienstbaarheid. Dat kan alleen gebeuren als we niet alleen met het hoofd maar ook met het hart kijken.

Laten wij bidden dat zij, die verstrikt zijn geraakt in het bedrieglijke rijk van het hoofd en Swami verwensen, werkelijke liefde gaan ondervinden en transformeren. Zoals het gezegde luidt, was de heilige van vandaag de zondaar van gisteren en zal de zondaar van vandaag de heilige van morgen zijn. Vóór een vrucht rijp en zoet wordt, moeten vele stadia doorlopen worden. Als we dus reageren op kritiek, moeten we ons niet laten gaan en het grotere verband uit het oog verliezen.

Praktisch gesproken betekent dit dat we tijd moeten vrijmaken om voortdurend te drinken uit de bron van aloude wijsheid. Het is niet voldoende om alleen e-mails te checken, de effectenhandel te volgen en meer van dat. De *Vedanta* zegt: doe dat allemaal als onderdeel van de rol die je in het leven moet vervullen, maar niet ten koste van het grotere verband. Laat ik met de woorden van Adi Shankara zeggen dat als het einde komt, geen medicijn ons kan redden, maar alleen de naam van de Heer!

God zegene u, Jay Sai Ram.

'Liefde is je grootste goed. Ontwikkel liefde en spreek altijd de waarheid. Waarheid klinkt bitter, terwijl men zich gemakkelijk laat amuseren door leugens. Mensen versmaden de melk die op hun drempel is neergezet, terwijl ze bereid zijn om kilometers te reizen om een fles drank te kunnen drinken. Onwaarheid is tegenwoordig aan de orde van de dag. Onwaarheid mag anderen plezieren, maar niet jouw geweten. Streef ernaar je geweten tevreden te stellen vóór je anderen tevreden stelt. Volg onder alle omstandigheden het pad van waarheid. Als het uitspreken van de waarheid kan leiden tot gevaar, zwijg dan.'

Sathay Sai Baba